VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2016. gada 26. maijs*

Valsts atbalsts — Naftas pētniecība — Netieša un neierobežota valsts garantija, kas Institut français du pétrole (IFP) piešķirta, piešķirot tam publiskas organizācijas, kas nodarbojas ar rūpnieciskiem un komerciāliem jautājumiem (EPIC), statusu — Priekšrocība — Priekšrocības prezumpcija

Apvienotās lietas T-479/11 un T-157/12

Francijas Republika, ko sākotnēji pārstāvēja *E. Belliard*, *G. de Bergues*, *B. Beaupère-Manokha* un *J. Gstalter*, tad – *E. Belliard*, *G. de Bergues*, *J. Gstalter* un *S. Menez*, pēc tam – *G. de Bergues*, *S. Menez*, *D. Colas* un *J. Bousin* un visbeidzot – *G. de Bergues*, *D. Colas* un *J. Bousin*, pārstāvji,

prasītāja lietā T-479/11,

IFP Énergies nouvelles , Rieijmalmezona [*Rueil-Malmaison*] (Francija), ko sākotnēji pārstāvēja *É. Morgan de Rivery* un *A. Noël-Baron*, pēc tam – *É. Morgan de Rivery* un *E. Lagathu*, *avocats*,

prasītāja lietā T-157/12,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *B. Stromsky*, *D. Grespan* un *K. Talabér-Ritz*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību, kas celta atbilstoši LESD 263. pantam, atcelt Komisijas 2011. gada 29. jūnija Lēmumu 2012/26/ES par valsts atbalstu C 35/08 (ex NN 11/2008), ko Francija piešķīrusi publiskajai organizācijai "Institut français du pétrole" (OV 2012, L 14, 1. lpp.).

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs D. Gracijs [*D. Gratsias*], tiesneši M. Kančeva [*M. Kancheva*] un K. Veters [*C. Wetter*] (referents),

sekretārs L. Gžegorčiks [*L. Grzegorczyk*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 8. oktobra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Ar savu prasību prasītājas Francijas Republika un *IFP Énergies nouvelles* (turpmāk tekstā – "*IFPEN*"), kuras nosaukums pirms 2010. gada 13. jūlija bija *Institut français du pétrole*, pieprasa pilnībā atcelt Komisijas 2012. gada 29. jūnija Lēmumu 2012/26/ES par valsts atbalstu C 35/08 (ex NN 11/2008), ko Francija piešķīrusi publiskajai organizācijai "*Institut français du pétrole*" (OV 2012, L 14, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

2 *IFPEN* ir publiska pētniecības organizācija, kurai ir trīs vispārējo interešu uzdevumi, proti, pētniecība un attīstība naftas un gāzes krājumu izpētes jomā, kā arī naftas pārstrādes un naftas ķīmijas tehnoloģiju jomā, inženieru un tehniskā personāla apmācība un nozaru informācijas un dokumentācijas sniegšana (apstrīdētā lēmuma 14. apsvērums).

3 Turklāt *IFPEN* tieši vai netieši kontrolē trīs komercsabiedrības – *Axe*ns, *Beicip-Franlab* un *Prosernat*, ar kurām tā ir noslēgusi ekskluzīvus pētniecības un licences līgumus.

4 Līdz 2006. gadam *IFPEN* bija privāttiesību juridiska persona atbilstoši Francijas valsts tiesību normām un bija Francijas valdības ekonomiskā un finanšu kontrolē. Saskaņā ar 2005. gada 13. jūlija Likumu Nr. 2005-781, ar kuru nosaka enerģētikas politikas virzienus (2005. gada 14. jūlija *JORF*, 11570. lpp.), ar 2006. gada 6. jūliju *IFPEN* tika pārveidota par publisko tiesību juridisko personu, precīzāk – publisku organizāciju, kas nodarbojas ar rūpnieciskiem un komerciāliem jautājumiem (*établissement public à caractère industriel et commercial*, turpmāk tekstā – "*EPIC*") (apstrīdētā lēmuma 21.–23. apsvērums).

5 No lietas materiāliem, pirmkārt, izriet, ka šo pārveidi veicināja Francijas iestāžu vēlme nodrošināt konsekvenci starp *IFPEN* darbības raksturu un veidu un tās finansējuma modeli. Ciktāl *IFPEN* galvenokārt saņēma finansējumu no budžeta dotācijas, pārveides mērķis bija mazināt plaisu starp šīs iestādes privāto statusu un ievērojamas tās līdzekļu daļas publisko izcelsmi. Otrkārt, šī pārveide bija daļa no Francijas pētniecības iestāžu statūtu standartizācijas.

6 Attiecībā uz *EPIC* juridisko statusu Francijas tiesībās ir jānorāda, ka šie uzņēmumi pieder publisko tiesību juridisko personu kategorijai, kas veic saimniecisku darbību. Tie ir no valsts atdalītas juridiskās personas, un tiem ir finanšu autonomija, kā arī īpašas pilnvaras, kas parasti ietver viena vai vairāku publisko pasūtījumu izpildi. Saskaņā ar Francijas tiesībām uz publisko tiesību juridiskajām personām neattiecas vispārējo tiesību maksātnespējas procedūras saskaņā ar valsts īpašuma neaizskaramības vispārējo principu. Maksātnespējas procedūru nepiemērojamība *EPIC* tika apstiprināta ar *Cour de cassation* [Francijas Kasācijas tiesas] judikatūru, kas izstrādāta, pamatojoties uz 1985. gada 25. janvāra Likumu Nr. 85-98 par uzņēmumu sanāciju un likvidāciju tiesas ceļā (1985. gada 26. janvāra *JORF*, 1097. lpp.).

7 *EPIC* īpašais juridiskais statuss piesaistīja Eiropas Komisijas uzmanību, un tā 2010. gada 26. janvāra Lēmumā 2010/605/ES par valsts atbalstu C 56/07 (ex E 15/05), ko Francija piešķīrusi *La Poste* (OV 2010, L 274, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "Lēmums *La Poste*"), pirmo reizi izskatīja šo statusu saskaņā ar noteikumiem, kas reglamentē valsts atbalstu Eiropas Savienībā. Šajā lēmumā Komisija secināja, ka, pateicoties savam statusam, *EPIC* savas saimnieciskās darbības īstenošanai saņēma netiešu un neierobežotu valsts garantiju, iesaistot publiskos līdzekļus. Šis secinājums bija balstīts uz šādiem elementiem (apstrīdētā lēmuma 25. apsvērums un Lēmuma *La Poste* 20.–37. apsvērums):

— vispārējo tiesību maksātnespējas procedūras *EPIC* nav piemērojamas;

— tomēr *EPIC* ir piemērojams 1980. gada 16. jūlija Likums Nr. 80-539 par administratīvajās lietās pasludinātajām kavējuma naudām un par juridisko personu, uz kurām attiecas publiskās tiesības, izpildītajiem spriedumiem (1980. gada 17. jūlija *JORF*, 1799. lpp.) un tā īstenošanas noteikumi. Tajos skaidri ir noteikts, ka valsts ir kompetentā iestāde attiecībā uz publisko iestāžu parādu piedziņu, ar tiem valstij tiek piešķirtas lielas pilnvaras, piemēram, rīkojums administratīvā kārtā un pietiekamu līdzekļu nodrošināšana, un izveidots valsts atbildības pēdējā instancē princips attiecībā uz publisko tiesību juridisko personu parādiem;

— ja *EPIC* tiek likvidēta, parasti ir piemērojams princips, ka tās parādi tiek nodoti valstij vai citai publiskai iestādei, lai nodrošinātu, ka neviens *EPIC* kreditors nezaudē savu prasījumu šādai iestādei;

— *EPIC* varētu būt privileģēta piekļuve "Valsts kases avansa kontiem".

8 Lēmumā *La Poste* Komisija pauda viedokli, ka netieša un neierobežota valsts garantija, kas raksturīga *La Poste EPIC* statusam, ir uzskatāma par valsts atbalstu saskaņā LESD 107. panta 1. punktu, ciktāl tā ļāva *La Poste* iegūt labvēlīgākus kreditēšanas nosacījumus nekā gadījumā, ja tiktu vērtēts tikai tās veikums (Lēmuma *La Poste* 256.–300. apsvērums).

9 Saistībā ar procedūru, kurā tika pieņemts Lēmums *La Poste*, 2006. gadā Francijas iestādes informēja Komisiju par *IFPEN* pārveidi par *EPIC*. Šī informācija tika iesniegta Komisijai saistībā ar 2005. gadā uzsākto procedūru par valsts finansējuma, ko Francijas iestādes piešķīrušas *IFPEN*, izvērtēšanu saskaņā ar noteikumiem, kas reglamentē valsts atbalstus (apstrīdētā lēmuma 1.–3. apsvērums).

10 Tādēļ Komisija nolēma nodalīt jautājuma par to, vai *IFPEN* pārveide par *EPIC* varētu būt valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, izskatīšanu no jautājuma par *IFPEN* valsts finansējumu izskatīšanas. Tādējādi 2008. gada 16. jūlijā tā slēdza valsts *IFPEN* piešķirtā finansējuma pārbaudi, pieņemot Lēmumu 2009/157/EK par atbalstu, ko Francija sniegusi grupai *IFP* [C 51/05 (ex NN 84/05)] (OV 2009, L 53, 13. lpp.). Tajā pašā dienā ar lēmumu, kas publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV 2008, C 259, 12. lpp.; turpmāk tekstā – "lēmums par oficiālas izmeklēšanas procedūras uzsākšanu"), tā nolēma uzsākt oficiālu izmeklēšanas procedūru par neierobežotu valsts garantiju par labu *IFPEN* un aicināja ieinteresētos lietas dalībniekus iesniegt apsvērumus.

11 Lēmumā par oficiālas izmeklēšanas procedūras uzsākšanu Komisija it īpaši norādīja, ka *IFPEN* esot guvusi priekšrocības no savas pārveides par *EPIC*, galvenokārt izmantojot par labvēlīgākiem atzītus finansējuma nosacījumus, kas tai bija pieejami finanšu tirgos. Šī priekšrocība, kas finansēta ar valsts līdzekļiem, pēc Komisijas domām, bija valsts atbalsts tās paziņojuma par [LESD 107.] un [108.] panta piemērošanu valsts atbalstam garantiju veidā (OV 2008, C 155, 10. lpp.; turpmāk tekstā "Paziņojums par garantijām") izpratnē.

12 Francijas iestādes ar 2008. gada 14. oktobra vēstuli iesniedza Komisijai savus apsvērumus. Vēlāk tās arī atbildēja uz Komisijas papildu jautājumiem un sniedza informāciju par *IFPEN* attiecībām ar dažādām kreditoru grupām. 2010. gada 20. maijā tika arī noorganizēta Komisijas un Francijas iestāžu sanāksme.

13 Turklāt *Axens* konkurente *UOP Limited*, Apvienotās Karalistes uzņēmums, kas atrodas Gilfordā (Apvienotā Karaliste), atbildot uz Lēmumu par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu, iesniedza savus komentārus. Francijas iestādēm bija iespēja sniegt savus apsvērumus par šiem komentāriem.

14 Komisija 2011. gada 29. jūnijā pieņēma apstrīdēto lēmumu.

15 Pirmkārt, piemērojot tādu pašu argumentāciju kā Lēmumā *La Poste*, kā arī iekļaujot daudzas atsauces uz minēto lēmumu (it īpaši skat. apstrīdētā lēmuma 98. un nākamos apsvērumus), Komisija apstrīdētajā lēmumā norādīja, ka *IFPEN* pārveide par *EPIC* 2006. gada jūlijā tai nodrošināja

neierobežotu un netiešu valsts garantiju. Komisija turklāt uzskatīja, ka minētā garantija izraisīja valsts līdzekļu nodošanu Paziņojuma par garantijām 2.1. punkta izpratnē, jo *IFPEN* nemaksāja nekādu prēmiju par šo garantiju. Tādējādi, pēc Komisijas domām, vienlaikus pastāvēja gan priekšrocības uzņēmumam, gan valsts resursu tērēšana, jo valsts atteicās no atlīdzības, kas parasti ir saistīta ar garantijām. Turklāt Komisija uzskatīja, ka garantija esot radījusi iespējamu iesaistīšanās risku attiecībā uz valsts līdzekļiem, kā rezultātā valstij varētu nākties maksāt *IFPEN* parādus (apstrīdētā lēmuma 134. un 135. apsvērums).

16 Savukārt attiecībā uz *IFPEN* meitasuzņēmumiem Komisija norādīja, ka tie kā komercsabiedrības bija pakļauti vispārējo tiesību maksātnespējas procedūrām un turklāt to kreditori nevarēja automātiski uzlikt atbildību tos kontrolējošajam akcionāram. Tā secināja, ka uz šiem meitasuzņēmumiem neattiecas neierobežota valsts garantija, kura ir *IFPEN* tās *EPIC* statusa dēļ (apstrīdētā lēmuma 176. un 177. apsvērums).

17 Otrkārt, Komisija precizēja, ka neierobežota valsts garantija, kas izriet no *IFPEN EPIC* statusa, varētu būt valsts atbalsts, ciktāl tā sedz tās saimnieciskās darbības. Tādējādi tā nolēma veikt savu pārbaudi par valsts atbalsta esību tikai attiecībā uz *IFPEN* veiktām saimnieciska rakstura darbībām, pretēji, pirmkārt, darbībām, kuras veic tās meitasuzņēmumi, uz kuriem minētā garantija neattiecās, un, otrkārt, *IFPEN* nesaimnieciska rakstura darbībām. Komisija norādīja, ka *IFPEN* saimnieciskās darbības ir tikai tās līgumpētījumu darbības, ko tā veikusi meitasuzņēmumu un trešo personu vārdā, tās tehnoloģiju pārneses darbības, kuras attiecas uz ekskluzīvajām meitasuzņēmumu *Axens*, *Prosernat* un *Beicip-Franlab* darbības jomām, kā arī infrastruktūras iznomāšana, personāla izmantošana un juridisku pakalpojumu sniegšana meitasuzņēmumu labā (apstrīdētā lēmuma 187. un 189.–191. apsvērums).

18 Treškārt, Komisija izskatīja jautājumu par to, vai attiecīgā netiešā un neierobežotā garantija ir sniegusi selektīvas priekšrocības "grupai *IFPEN*".

19 Šajā sakarā Komisija nolēma vispirms izskatīt jautājumu par to, vai *IFPEN* varēja pati izmantot priekšrocības, ko sniedz netieša un neierobežota valsts garantija, un pēc tam pārbaudīt, vai tā varēja šīs priekšrocības nodot saviem meitasuzņēmumiem (apstrīdētā lēmuma 192. apsvērums).

20 Attiecībā uz priekšrocībām, kuras, iespējams, saņēmusi *IFPEN*, Komisija nolēma pārbaudīt šīs *EPIC* attiecības ar banku un finanšu iestādēm, piegādātājiem un klientiem (apstrīdētā lēmuma 193. un 194. apsvērums).

21 Sava izvērtējuma nobeigumā, pirmkārt, Komisija secināja, ka *IFPEN* no *EPIC* statusa nav guvusi reālas saimnieciska rakstura priekšrocības no netiešas un neierobežotas valsts garantijas tās attiecībās ar banku un finanšu iestādēm laika posmā, kas sākās ar tās pārveidi par *EPIC* 2006. gada jūlijā, līdz 2010. gada beigām (apstrīdētā lēmuma 199. apsvērums). Otrkārt, tā secināja, ka no minētās garantijas *IFPEN* ir guvusi reālas saimnieciska rakstura priekšrocības savās attiecībās ar piegādātājiem un klientiem (apstrīdētā lēmuma 203.–238. apsvērums). Visbeidzot, Komisija norādīja, ka šīs saimnieciska rakstura priekšrocības bija selektīvas, ciktāl *IFPEN* konkurenti, kam ir piemērojamas vispārējo tiesību maksātnespējas procedūras, nesaņēma līdzvērtīgu valsts garantiju.

22 Attiecībā uz iespējamu *IFPEN* radīto priekšrocību pārnešanu tās privāttiesību meitasuzņēmumiem, atsaucoties uz Lēmumā 2009/157 veikto *IFPEN* un tās meitasuzņēmumu attiecību analīzi, Komisija secināja, ka meitasuzņēmumi *Axens* un *Prosernat* zināmā mērā varēja gūt labumu no saimnieciska rakstura priekšrocībām, kas radītas *IFPEN* attiecībām ar klientiem. Tā raksturoja šīs priekšrocības kā selektīvas, jo *Axens* un *Prosernat* konkurentiem nebija piekļuves *IFPEN* tehnoloģijām, cilvēkresursiem un materiālajiem resursiem ar tikpat labvēlīgiem nosacījumiem (apstrīdētā lēmuma 226. un 243.–250. apsvērums).

23 Ceturtkārt, Komisija pārbaudīja šī valsts atbalsta saderīgumu, ņemot vērā noteikumus, kas izklāstīti Kopienas nostādnēs par valsts atbalstu pētniecībai, attīstībai un inovācijām (OV 2006, C 323, 1. lpp.). Tā secināja, ka valsts atbalsts, kas piešķirts "grupai *IFPEN*", bija saderīgs ar iekšējo tirgu, ievērojot zināmus nosacījumus, kas norādīti apstrīdētajā lēmumā.

24 Apstrīdētā lēmuma rezolutīvā daļa ir sarežģīta. Turpmāk tiks izklāstīti tikai šai tiesvedībai būtiskākie punkti:

"*1. pants*

1. Publiskās organizācijas, kas nodarbojas ar rūpnieciskiem un komerciāliem jautājumiem, statuss, ko Francija piešķīra [*IFPEN*], sākot ar 2006. gada 7. jūliju, deva tai iespēju saņemt neierobežotu valsts garantiju (turpmāk tekstā – "valsts garantija") visām tās darbībām.

2. Tas, kas [ka] valsts garantija sedz publiskās organizācijas [*IFPEN*] nesaimnieciskā rakstura darbības, jo īpaši apmācību, lai nodrošinātu kvalificētāku cilvēkresursu pieaugumu, neatkarīgas [pētniecības un attīstības] darbības, lai paplašinātu zināšanas un uzlabotu izpratni, un pētniecības rezultātu izplatīšanas darbības, nav uzskatāms par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta nozīmē.

3. Tas, ka valsts garantija sedz to tehnoloģiju pārneses darbības, ko veic publiskā organizācija [*IFPEN*] jomās, kas noteiktas ar ekskluzīvo vienošanos par izstrādi, pārdošanu un izmantošanu ar tās meitasuzņēmumu *Beicip-Franlab*, nav uzskatāms par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta nozīmē.

4. Tas, ka valsts garantija sedz tehnoloģiju pārneses darbības, ko publiskā organizācija [*IFPEN*] veic jomās, kas noteiktas ar ekskluzīvo vienošanos ar tās meitasuzņēmumiem *Axens* un *Prosernat*, kas minētas Lēmuma [2009/157] 3. panta 1. punktā, ir uzskatāms par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta nozīmē.

5. Tas, ka valsts garantija sedz līgumpētījumu pakalpojumus un pakalpojumus, ko publiskā organizācija [*IFPEN*] sniedz gan trešo personu, gan savu meitasuzņēmumu vārdā, ir uzskatāms par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta nozīmē.

[..]

3. pants

Laikposmā no 2006. gada 7. jūlija līdz 2009. gada 31. decembrim tas, ka valsts garantija sedza šā lēmuma 1. panta 4. un 5. punktā minētās saimnieciskās darbības, ir uzskatāms par valsts atbalstu, kas ir saderīgs ar iekšējo tirgu.

4. pants

Sākot ar 2010. gada 1. janvāri, līdz ekskluzīvās vienošanās starp publisko organizāciju [*IFPEN*] un tās meitasuzņēmumiem *Axens* un *Prosernat* termiņa beigām, kas minētas Lēmuma [2009/157] 3. panta 1. punktā, tas, ka valsts garantija sedz šā lēmuma 1. panta 4. punktā minētās darbības, ir uzskatāms par atbalstu, kas ir saderīgs ar iekšējo tirgu, ja tiek ievēroti šā lēmuma 5. un 6. pantā paredzētie noteikumi.

5. pants

1. Gada finanšu pārskatā, kas minēts Lēmuma [2009/157] 4. panta 2. punktā, bez elementiem, kas jau norādīti minētā lēmuma 5. panta 1. punktā, tiek iekļauti arī šā panta 2., 3. un 4. punktā uzskaitītie elementi.

2. Gada finanšu pārskatā iekļauj publiskās organizācijas [*IFPEN*] parādsaistību summu, procentu likmi un līguma nosacījumus par katru attiecīgo gadu, kā arī aplēses par iespējamās procentu likmes subsīdijas, kas saistīta ar valsts garantiju, bruto dotācijas ekvivalentu, izņemot gadījumus, kad var pierādīt, ka šie aizdevuma līgumi atbilst parastajiem tirgus noteikumiem, vai arī salīdzinot to nosacījumus ar tiem, kādus saņēmusi publiskā organizācija [*IFPEN*] pirms tās statusa maiņas, vai arī izmantojot precīzāku metodi, ko iepriekš apstiprinājusi Komisija.

3. Gada finanšu pārskatā iekļauj to preču un pakalpojumu summu, ko publiskā organizācija [*IFPEN*] attiecīgajā gadā iegādājusies no piegādātājiem, lai varētu sniegt saimnieciskos pakalpojumus, kas minēti šā lēmuma 1. panta 4. un 5. punktā, kā arī atbalsta bruto dotācijas ekvivalenta maksimālo novērtējumu, kas izriet no tā, ka piegādātāji labvēlīgāk novērtē uzņēmuma bankrota risku. Šo novērtējumu veic, piemērojot fiksētu procentu likmi 2,5 % apmērā no iegādāto preču un pakalpojumu summas vai izmantojot precīzāku metodi, kuru iepriekš apstiprinājusi Komisija.

4. Gada finanšu pārskatā iekļauj šā lēmuma 1. panta 4. un 5. punktā norādīto saimniecisko darbību summu, ko publiskā organizācija [*IFPEN*] ir veikusi attiecīgā gada laikā, kā arī atbalsta bruto dotācijas ekvivalenta maksimālo novērtējumu, kas izriet no tā, ka nav izmaksāta prēmija, kas atbilst saistību izpildes garantijai vai vismaz lielākās piepūles garantijai, kas tiek piešķirta minēto saimniecisko pakalpojumu izmantotājiem. Šo novērtējumu veic, izmantojot fiksētu likmi 5 % apmērā no sniegto pakalpojumu summas vai izmantojot precīzāku metodi, ko iepriekš apstiprinājusi Komisija.

6. pants

1. Valsts finansējuma kopējai summai, kas piešķirts publiskajai organizācijai [*IFPEN*] *Axens* un *Prosernat* ekskluzīvajās darbības jomās, tostarp valsts garantijas maksimālajai ietekmei, kas lēsta šā lēmuma 5. panta 2., 3. un 4. punktā, jābūt mazākai par maksimāli pieļaujamo intensitāti, kas noteikta Kopienas nostādnēs par valsts atbalstu pētniecībai, attīstībai un inovācijām.

2. Gadījumā, ja šī maksimālā summa, kas norādīta šā panta 1. punktā, ir pārsniegta, atbalsta pārpalikumu, kas attiecas uz publisko organizāciju [*IFPEN*], attiecīgajā gadījumā atmaksā meitasuzņēmums *Axens* vai *Prosernat*.

7. pants

Sākot ar 2010. gada 1. janvāri, tas, ka valsts garantija sedz 1. panta 5. punktā minētās saimnieciskās darbības, ir uzskatāms par valsts atbalstu, kas ir saderīgs ar iekšējo tirgu, ja tiek ievēroti šā lēmuma 8. pantā izvirzītie noteikumi.

8. pants

1. Līgumpētījumu veikšanai un pakalpojumu sniegšanai, kas minēta šā lēmuma 1. panta 5. punktā un ko veic publiskā organizācija [*IFPEN*], jābūt tās galveno darbību – neatkarīga publiska pētniecība – papildinošām darbībām.

[..]

3. Katru gadu Francija iesniedz Komisijai pārskatu par publiskās organizācijas [*IFPEN*] veiktajām līgumpētniecības darbībām un sniegtajiem pakalpojumiem, kurā precizēta to summas proporcija budžetā, ko publiskā organizācija [*IFPEN*] paredzējusi neatkarīgās publiskās pētniecības darbībām.

9. pants

1. Francijas iestādes un publiskā organizācija [*IFPEN*] finansējuma līgumā attiecībā uz katru operāciju (attiecībā uz katru instrumentu, uz kuru attiecas līgums) iekļauj šādu norādi:

"Emisijai/programmai/aizņēmumam netiek nodrošinātas nekādas tiešas vai netiešas valsts garantijas. "Maksātnespējas gadījumā valsts nav atbildīga par [*IFPEN*] parādu atmaksāšanu."

2. Francijas iestādes iekļauj līdzīgu atrunu, ar ko noraida valsts atbildību, visos līgumos, kas saistīti ar līgumpētījumu pakalpojumiem vai pakalpojumiem, kuri minēti šā lēmuma 1. panta 5. punktā.

3. Francijas iestādes iekļauj līdzīgu atrunu, ar ko noraida publiskās organizācijas [*IFPEN*] un valsts atbildību, visos līgumos, kuros paredzētas parādsaistības, ko uzņēmušās akciju sabiedrības *Axens, Beicip-Franlab* un *Prosernat*.

4. Publiskā organizācija [*IFPEN*] atturas no jebkāda veida galvojumu, vekseļtiesisko galvojumu, garantiju, nodoma vai atbalsta vēstuļu izsniegšanas par labu akciju sabiedrībām *Axens, Beicip-Franlab* un *Prosernat*, kas neatbilstu parastajiem tirgus nosacījumiem.

[..]"

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

25 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2011. gada 9. septembrī, Francijas Republika pret apstrīdēto lēmumu cēla prasību, kas tika ierežistrēta ar numuru T-479/11.

26 Ar pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2011. gada 29. decembrī, *UOP* 1991. gada 2. maija Vispārējās tiesas Reglamenta 115. panta 1. punktā noteiktajā termiņā lūdza atļauju iestāties lietā, lai atbalstītu Komisijas prasījumus.

27 Francijas Republika savus rakstveida apsvērumus par šo lūgumu ļaut iestāties lietā iesniedza ar procesuālo rakstu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 10. janvārī. Komisija nesniedza nekādus apsvērumus.

28 Ar 2012. gada 25. janvāra rīkojumu Vispārējā tiesa (sestā palāta) noraidīja *UOP* lūgumu ļaut iestāties lietā.

29 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 5. aprīlī, *IFPEN* cēla prasību, kas tika ierežistrēta ar numuru T-157/12.

30 Ar pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 31. jūlijā, *UOP* saskaņā ar 1991. gada 2. maija Reglamenta 115. panta 1. punktu lūdza atļauju iestāties lietā, lai atbalstītu Komisijas prasījumus.

31 *IFPEN* un Komisija savus rakstveida apsvērumus par šo lūgumu ļaut iestāties lietā iesniedza ar procesuālajiem rakstiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2012. gada 21. septembrī.

32 Ar 2012. gada 23. novembra rīkojumu Vispārējā tiesa (sestā palāta) noraidīja *UOP* lūgumu ļaut iestāties lietā.

33 Tā kā tika grozīts Vispārējās tiesas palātu sastāvs, tiesnesis referents tika iecelts astotajā palātā, kurai līdz ar to tika nodotas lietas T-479/11 un T-157/12.

34 Ar 2013. gada 2. decembra rīkojumu pēc lietas dalībnieku uzklausīšanas Vispārējās tiesas astotās palātas priekšsēdētājs apturēja tiesvedību lietās T-479/11 un T-157/12 līdz Tiesas galīgā nolēmuma pieņemšanai lietā C-559/12 P Francija/Komisija.

35 Pēc 2014. gada 3. aprīļa sprieduma Francija/Komisija (C-559/12 P, turpmāk tekstā – spriedums "La Poste", EU:C:2014:217) pasludināšanas Vispārējā tiesa lūdza, pirmkārt, Francijas Republikai un Komisijai iesniegt savus apsvērumus par secinājumiem, kas, pēc to domām, no šī sprieduma ir jāizdara attiecībā uz prasību lietā T-479/11, un, otrkārt, *IFPEN* un Komisijai iesniegt savus apsvērumus par secinājumiem, kas, pēc to domām, ir jāizdara attiecībā uz prasību lietā T-157/12.

36 Francijas Republika, *IFPEN* un Komisija ar 2014. gada 5. maija vēstulēm iesniedza savus apsvērumus.

37 2015. gada 8. septembrī pēc tiesneša referenta priekšlikuma Vispārējā tiesa (astotā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu lietās T-479/11 un T-157/12.

38 Ar 2015. gada 8. septembra lēmumu, uzklausījis lietas dalībniekus, Vispārējās tiesas astotās palātas priekšsēdētājs apvienoja lietas T-479/11 un T-157/12 tiesvedības mutvārdu procesa vajadzībām un nolēmuma, ar kuru izbeidz tiesvedību, pieņemšanai.

39 2015. gada 8. oktobra tiesas sēdē tika uzklausīti lietas dalībnieku apsvērumi un atbildes uz Vispārējās tiesas mutvārdu jautājumiem.

40 Francijas Republikas un *IFPEN* prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— pilnībā atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

41 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

42 Lietā T-479/11 savas prasības pamatojumam Francijas Republika ir izvirzījusi trīs pamatus.

43 Pirmais pamats ir balstīts uz LESD 107. panta 1. punkta pārkāpumu, ciktāl Komisija esot kļūdaini konstatējusi valsts atbalsta esību. Saistībā ar šo pamatu Francijas Republika koncentrē uzmanību uz valsts atbalstu jomā pieprasāmo pierādīšanas pienākumu un tā apjomu, kā arī izvirza argumentus, kas sadalīti trīs daļās, ar kuriem tā vispirms apgalvo, ka Komisija nav neapšaubāmi pierādījusi netiešas un neierobežotas garantijas esību, kas izrietētu no *EPIC* statusa, pēc tam, ka Komisija nav sniegusi pietiekamus pierādījumus, lai pierādītu *IFPEN* priekšrocību esību, un, visbeidzot, ka Komisija nav pierādījusi ar minētajām priekšrocībām saistītu valsts līdzekļu nodošanu.

44 Ar savu otro pamatu Francijas Republika apgalvo, ka Komisija esot pieļāvusi kļūdas tiesību piemērošanā un faktos, uzskatot, ka *IFPEN* sava *EPIC* statusa dēļ ir saņēmusi netiešu un neierobežotu valsts garantiju.

45 Visbeidzot, trešais pamats ir balstīts uz LESD 107. panta 1. punkta pārkāpumu, jo Komisija esot nepareizi izpratusi jēdzienu "selektīvas priekšrocības". Ar šo pamatu, kas sadalīts divās daļās, pirmkārt, Francijas Republika apgalvo, ka Komisija ir kļūdaini secinājusi, ka garantijas pastāvēšana, pieņemot, ka

tā ir pierādīta, radītu *IFPEN* priekšrocību gan tās attiecībās ar tās piegādātājiem un klientiem, gan tās attiecībās ar banku un finanšu iestādēm. Otrkārt un pakārtoti, tā apstrīd Komisijas secinājumus par minēto priekšrocību nodošanu *IFPEN* privāttiesību meitasuzņēmumiem *Axens* un *Prosernat*.

46 Lietā T-157/12 savas prasības pamatojumam *IFPEN* ir izvirzījusi piecus pamatus.

47 Pirmais pamats ir balstīts uz subsidiaritātes un ierobežotas kompetences principu, kas noteikti LES 5. pantā un LESD 2. pantā, pārkāpumu. Ar šo pamatu *IFPEN* būtībā apstrīd Komisijas secinājumu, saskaņā ar kuru Francijas tiesībās pastāvot netieša un neierobežota valsts garantija, kas piemīt *EPIC* jēdzienam.

48 Otrais pamats ir balstīts uz LESD 107. panta 1. punkta pārkāpumu, jo Komisija neesot pierādījusi reālas saimnieciska rakstura priekšrocības esību attiecībā uz *IFPEN* un tās meitasuzņēmumiem. Ar šo pamatu, kas sadalīts trīs daļās, vispirms *IFPEN* apgalvo, ka Komisija saskaņā ar judikatūrā noteikto pierādīšanas pienākumu nav pierādījusi reālas saimnieciska rakstura priekšrocības, ko radītu attiecīgā garantija, it īpaši saistībā ar tās attiecībām ar piegādātājiem un tās attiecībām ar klientiem. Turpinājumā tā apgalvo, ka Komisija nav juridiski pietiekami pierādījusi minēto saimnieciska rakstura priekšrocību pārnešanu uz tās privāttiesību meitasuzņēmumiem *Axens* un *Prosternat*. Visbeidzot, tā uzskata, ka nav pietiekamas saiknes starp minētajām saimnieciska rakstura priekšrocībām un attiecīgās garantijas nodrošinātu valsts līdzekļu nodošanu.

49 Trešais pamats ir balstīts uz Paziņojuma par garantijām vai, pakārtoti, LESD 107. panta 1. punkta pārkāpumu. Ar šo pamatu *IFPEN* būtībā apgalvo, ka Paziņojuma par garantijām 1.2. punkts nevar tikt interpretēts kā apliecinājums tam, ka pastāv automātiska saikne starp bankrota vai maksātnespējas procedūras neiespējamību no juridiskā un statusa viedokļa, no vienas puses, un ieguvums no labvēlīgākiem finansējuma nosacījumiem tirgos, ko rada selektīvas priekšrocības, no otras puses.

50 Ceturtais pamats ir balstīts uz kļūdu vērtējumā, aprēķinot *IFPEN* piešķirto priekšrocību apmēru. Ar šo pamatu, kas sadalīts divās daļās, pirmkārt, *IFPEN* apstrīd faktoringa un saistību izpildes garantijas vai lielākās piepūles garantijas izmantošanas atbilstību, lai aplēstu priekšrocību apmēru, ko tā būtu saņēmusi no attiecīgās garantijas savās attiecībās ar piegādātājiem un klientiem. Otrkārt, tā apgalvo, ka Komisija ir kļūdaini noteikusi valsts atbalsta intensitāti, kas, iespējams, esot identificēts gan attiecībā uz to, gan tās meitasuzņēmumiem.

51 Visbeidzot, piektais pamats ir balstīts uz samērīguma principa pārkāpumu. Ar šo pamatu *IFPEN* būtībā apgalvo, ka sekas, ko rada tādas netiešas un neierobežotas valsts garantijas par labu *EPIC*, kas būtu uzskatāma par valsts atbalstu, pastāvēšanas atzīšana, tostarp pienākums par iepriekšēju paziņošanu un citas tai un Francijas Republikai uzliktās saistības, nav samērīgas.

52 Francijas Republikas un *IFPEN* izvirzīto pamatu, kā arī Komisijas uz tiem sniegtās atbildes izvērtējums ļauj nošķirt divus jautājumus, uz kuriem ir vērstas šīs prasības.

53 Pirmkārt, rodas jautājums, vai Francijas valsts tiesībās ir noteikta netieša un neierobežota valsts garantija par labu *EPIC*, kas būtu raksturīga šo iestāžu statusam un it īpaši izrietētu no tā, ka tām nav piemērojamas vispārējo tiesību maksātnespējas procedūras.

54 Tomēr pēc apspriešanās ar Vispārējo tiesu par secinājumiem, kas saistībā ar to prasībām būtu izdarāmi no 2014. gada 3. aprīļa sprieduma *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217), ar 2014. gada 5. maija vēstulēm prasītājas atsauca pamatus attiecībā uz netiešas un neierobežotas valsts garantijas, kas raksturīga *EPIC* jēdzienam, esību.

55 Otrkārt, tā kā netiešas un neierobežotas valsts garantijas, kas raksturīga *EPIC* statusam, esība šajā lietā nav apstrīdēta, Vispārējai tiesai ir jāizskata jautājums par to, vai Komisija ir pareizi secinājusi, ka šī garantija ir uzskatāma par valsts atbalstu saskaņā ar LESD 107. panta 1. punktu. Šajā sakarā vispirms ir

jāizvērtē, vai šī garantija radīja *IFPEN* selektīvas priekšrocības, kas ir viens no valsts atbalsta elementiem LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Izvērtējot šo jautājumu, Vispārējai tiesai būtu jāapsver iespēja, kas izriet no 2014. gada 3. aprīļa sprieduma *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217), noteikt šādas priekšrocības pastāvēšanu prezumpcijas ceļā.

56 Visi citi prasītāju prasībās izvirzītie jautājumi, proti, vispirms – *IFPEN* radušos priekšrocību nodošana tās privāttiesību meitasuzņēmumiem, pēc tam – saikne starp minētajām priekšrocībām un attiecīgās garantijas nodrošinātu valsts līdzekļu nodošanu un, visbeidzot, saistību, ko Komisija uzlikusi Francijas Republikai, samērīgums, ir balstīts tajā, ka pastāv priekšrocības, ko *IFPEN* pati bija saņēmusi no valsts garantijas, pateicoties savam *EPIC* statusam. Tādējādi būtu jāuzskata, ka pamati, kas attiecas uz iepriekšminētajiem jautājumiem, ir pakārtoti tiem, kas attiecas uz *IFPEN* priekšrocību esību.

Par pamatiem, kas ir balstīti uz LESD 107. panta 1. punkta pārkāpumu un attiecas uz IFPEN priekšrocību esību un aprēķināšanu

57 Prasības lietā T-157/12 otrā pamata pirmā daļa un ceturtais pamats, kā arī prasības lietā T-479/11 pirmā pamata otrā daļa un trešā pamata pirmā daļa galvenokārt attiecas uz to priekšrocību pastāvēšanu, ko *IFPEN* esot saņēmusi no valsts garantijas, kas raksturīga tās *EPIC* statusam, un, mazākā mērā, uz šo priekšrocību apjoma aplēsēm.

58 Prasītāju iepriekšminētajos pamatos izvirzītie argumenti gandrīz pilnībā attiecas uz selektīvajām priekšrocībām, ko *IFPEN* esot saņēmusi no attiecīgās garantijas savās attiecībās ar piegādātājiem un klientiem, un, it īpaši, Komisijas izvēlēto metodi, lai noteiktu šīs priekšrocības, kā arī pierādījumiem, kas iesniegti, lai apliecinātu tās esību. Tomēr Francijas Republika, lai arī minimāli, apstrīd arī dažus Komisijas apsvērumus par priekšrocībām, kas varētu rasties *IFPEN* attiecībās ar banku un finanšu iestādēm.

59 Tādējādi turpmākajā argumentācijas izklāstā Vispārējā tiesa izskatīs argumentus attiecībā uz, pirmkārt, priekšrocībām, kas radušās attiecībās starp *IFPEN* un tās piegādātājiem un klientiem, un, otrkārt, priekšrocībām, kas varētu rasties *IFPEN* attiecībās ar banku un finanšu iestādēm.

Par priekšrocībām saistībā ar attiecībām starp *IFPEN* un tās piegādātājiem un klientiem

60 Pirmkārt, *IFPEN* un Francijas Republika būtībā apgalvo, ka Komisija saskaņā ar judikatūrā noteikto pierādīšanas pienākumu nav pierādījusi tādu saimnieciska rakstura priekšrocību esību, ko *IFPEN* būtu guvusi no attiecīgās garantijas.

61 Prasītājas norāda, ka attiecībā uz priekšrocību esības pierādīšanu, kas ir viens no valsts atbalsta elementiem saskaņā ar LESD 107. panta 1. punktu, Komisijai ir vismaz jāpierāda, ka izvērtētais pasākums ietekmē vai var ietekmēt konkurenci. Tās apgalvo, ka, lai arī Komisijas analīzē var tikt izteiktas prognozes, tā nevar būt pilnībā hipotētiska, gluži pretēji, tai ir jāļauj noteikt priekšrocības un jānodrošinās pret to negatīvo ietekmi uz konkurenci.

62 Apliecinājums priekšrocību esībai *IFPEN* attiecībās ar piegādātājiem un klientiem esot balstīts uz pieņēmumiem, kas nav pamatoti ar pierādījumiem. It īpaši Komisija neesot iesniegusi nevienu pierādījumu par konkrētu piegādātāju vai klientu un neesot, *a fortiori*, pierādījusi vispārēju un sistemātisku piegādātāju un klientu gaidu raksturu par neiespējamību pakļaut *EPIC* maksātnespējas procedūrai. Turklāt attiecībā uz *IFPEN* attiecībām ar klientiem prasītājas norāda uz atsevišķu apstrīdētā lēmuma rezolutīvās daļas vietu neskaidro, pat nesaprotamo raksturu.

63 Prasītājas no tā secina, ka Komisija nav izpildījusi savus izmeklēšanas pienākumus, jo tā ir izvirzījusi pieņēmumus tā vietā, lai no *IFPEN* piegādātājiem un klientiem iegūtu taustāmus pierādījumus par rīcību, kas tai tiek pārmesta.

64 Atbildot uz šiem argumentiem, Komisija vispirms norāda, ka saskaņā ar judikatūru, proti, saskaņā ar 2014. gada 3. aprīļa spriedumu *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217), tai nav jāpierāda pasākuma konkrēta vai faktiska ietekme, lai pierādītu atbalsta pastāvēšanu. Tad tā apgalvo, ka atbalsta shēmu gadījumā saskaņā ar judikatūru tā var izvērtēt tikai konkrētās shēmas vispārējos raksturlielumus, lai pārbaudītu, vai tā ietver atbalsta elementus, bez nepieciešamības raksturot priekšrocības katrā atsevišķajā gadījumā. Visbeidzot, tā apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā tā ir veikusi priekšrocību aprēķinu, nevis pierādīšanu.

65 Otrkārt, prasītājas apstrīd Komisijas izvēlēto metodi, lai aplēstu priekšrocību, ko *IFPEN* guvusi no attiecīgās garantijas savās attiecībās ar piegādātājiem un klientiem. It īpaši tās norāda, ka faktorings un saistību izpildes garantijas vai lielākās piepūles garantijas, ko Komisija ir izvēlējusies kā salīdzināšanas rādītājus, nav atbilstīgi, lai veiktu šādu aprēķinu.

66 Pirmkārt, attiecībā uz *IFPEN* attiecībām ar piegādātājiem prasītājas būtībā apgalvo, ka, izmantojot faktoringu, lai noteiktu, vai piegādātāji labvēlīgāk vērtē *EPIC*, un konkrēti pašas *IFPEN* saistību neizpildes risku, Komisija neesot ņēmusi vērā faktoringa raksturu un pakalpojumu darbību, kā arī iemeslus, kuru dēļ uzņēmumi var to izmantot. Prasītājas norāda, ka apstrīdētajā lēmumā izklāstītie prasījumi esot pretrunīgi, turklāt pretrunā objektīviem datiem, kurus Komisijai oficiālās procedūras laikā ir iesniegušas Francijas iestādes. Visbeidzot, pretēji tam, ko Komisija konstatējusi apstrīdētajā lēmumā, *IFPEN* piegādātāju cenas attiecīgajā laikposmā esot pieaugušas.

67 Otrkārt, attiecībā uz *IFPEN* attiecībām ar klientiem prasītājas būtībā norāda, ka saistību izpildes garantija pētniecības sektorā netiekot izmantota, turklāt tā ietverot pienākumu sasniegt noteiktu rezultātu un tādēļ nevarot tikt salīdzināta ar lielākās piepūles garantiju, kas ietver rīcības pienākumu. Turklāt tās līgumattiecībās *IFPEN* jau esot uzlikts šāds rīcības pienākums, kas saskaņā ar līgumu esot ierobežots, un tādēļ tā nevarot iekļaut valsts garantijai atbilstošu papildu prēmiju tajās izmaksās, uz kuru pamata tiek aprēķināta tās klientiem sniegto pakalpojumu cena. Visbeidzot, prasītājas norāda, ka Komisijas izvēlētā argumentācija to novedot pie acīmredzami nepatiesa secinājuma, saskaņā ar kuru, ja netiek izpildīts līgums, ko *IFPEN* noslēgusi ar kādu no saviem klientiem, valsts klientam tiekot kompensēta šī neizpilde, pat ja to nav izraisījusi *IFPEN* maksātnespēja.

68 Komisija apstrīd prasītāju argumentāciju, izvirzot argumentus, kuros būtībā ir pārņemti apstrīdētā lēmuma secinājumi. Tiesas sēdē tā uzstāja uz to, ka "pamatojuma saistībā ar līdzvērtīgu izmaksu risku" izmantošana, lai aplēstu priekšrocību vērtību, ko *IFPEN* varētu būt guvusi no attiecīgās garantijas, esot bijusi pamatota ar grūtībām, ar kurām tā saskārās, veicot šos aprēķinus, kuras it īpaši radīja tas, ka tirgos nav pieejams līdzīgs ar garantiju pret maksātnespējas risku salīdzināms pakalpojums, kas kā tāds būtu laists tirgū.

69 Pirms šo argumentu izvērtēšanas vispirms ir jāatgādina, ka, lai par valsts atbalstu saskaņā ar LESD 107. panta 1. punktu tiktu atzīts pasākums, kas ieviests attiecībā uz kādu uzņēmumu, ir jābūt izpildītiem četriem nosacījumiem. Pirmkārt, tam ir jābūt saistītam ar valsts iejaukšanos vai ir jāizmanto valsts līdzekļi. Otrkārt, tam jābūt piemērotam, lai ietekmētu tirdzniecību starp dalībvalstīm. Treškārt, ar to ir jāpiešķir ekskluzīvas priekšrocības noteiktiem uzņēmumiem vai komercdarbības nozarēm. Ceturtkārt, tam ir jāizkropļo vai jārada draudi izkropļot konkurenci (skat. spriedumu, 2000. gada 29. septembris, *CETM*/Komisija, T-55/99, EU:T:2000:223, 39. punkts un tajā minētā judikatūra; šajā ziņā skat. arī spriedumu, 2006. gada 23. marts, *Enirisorse*, C-237/04, EU:C:2006:197, 38. un 39. punkts un tajos minētā judikatūra).

70 Atbalsta jēdziens ietver ne tikai pozitīvu palīdzību, bet arī intervenci, kas dažādi atvieglo izmaksas, kuras parasti ir jāsedz no uzņēmuma budžeta, un kas, kaut gan nav subsīdija šī vārda šaurākajā nozīmē, ir tai identiska pēc rakstura un rada tādas pašas sekas. Par atbalstu tiek uzskatīts arī tāds valsts intervences pasākums, kas neatkarīgi no tā veida var sniegt tiešas vai netiešas priekšrocības

uzņēmumiem vai kas uzskatāms par saimniecisku priekšrocību, kuru saņēmējs uzņēmums negūtu parastos tirgus apstākļos (skat. spriedumu, 2014. gada 3. aprīlis, *La Poste*, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 94. punkts un tajā minētā judikatūra).

71 Tālāk ir jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 107. panta 1. punktu Komisijas pienākums ir sniegt pierādījumus par valsts atbalsta esību (šajā ziņā skat. spriedumu, 2007. gada 12. septembris, *Olympiaki Aeroporia Ypiresies*/Komisija, T-68/03, EU:T:2007:253, 34. punkts). Šajā nolūkā saskaņā ar judikatūru, lai pārbaudītu, vai šis uzņēmums saņem ekonomisku priekšrocību, ko tas nebūtu guvis normālos tirgus apstākļos, Komisijai ir pienākums veikt visu to faktoru pilnīgu analīzi, kas attiecas uz strīdīgo darījumu un tā kontekstu, tostarp saņēmēja uzņēmuma un attiecīgā tirgus stāvokli (spriedumi, 2003. gada 6. marts, *Westdeutsche Landesbank Girozentrale* un *Land Nordrhein-Westfalen*/Komisija, T-228/99 un T-233/99, EU:T:2003:57, 251. punkts, un 2010. gada 3. marts, *Bundesverband deutscher Banken* /Komisija, T-163/05, EU:T:2010:59, 37. punkts).

72 Attiecībā uz pierādījumu sniegšanu valsts atbalsta nozarē saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Komisijai attiecīgo pasākumu izmeklēšanas procedūra ir jāveic rūpīgi un objektīvi, lai galīgā lēmuma, ar kuru tiek konstatēta atbalsta esība un attiecīgā gadījumā – atbalsta nesaderība vai nelikumība, pieņemšanas brīdī tās rīcībā būtu cik vien iespējams pilnīgākie un ticamākie pierādījumi šāda lēmuma pieņemšanai (skat. spriedumu, 2014. gada 3. aprīlis, *La Poste*, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 63. punkts un tajā minētā judikatūra).

73 Otrkārt, saistībā ar pārbaudes tiesā apjomu attiecībā uz apstrīdēto lēmumu saskaņā ar LESD 107. panta 1. punktu no judikatūras izriet, ka valsts atbalsta jēdzienam, kas definēts minētajā tiesību normā, ir juridisks raksturs un tas ir jāinterpretē, pamatojoties uz objektīviem elementiem. Šī iemesla dēļ Savienības tiesai principā ir pienākums, ņemot vērā gan konkrētos tajā izskatāmās lietas apstākļus, gan Komisijas veiktā novērtējuma tehnisko vai sarežģīto raksturu, veikt pilnīgu pārbaudi attiecībā uz jautājumu par to, vai pasākums ietilpst LESD 107. panta 1. punkta piemērošanas jomā (skat. spriedumu, 2012. gada 2. marts, Nīderlande/Komisija, T-29/10 un T-33/10, EU:T:2012:98, 100. punkts un tajā minētā judikatūra).

74 Nenoliedzami, Tiesa tāpat ir arī nospriedusi, ka tiesas pārbaude attiecībā uz jautājumu par to, vai attiecīgais pasākums ietilpst LESD 107. panta 1. punkta piemērošanas jomā, ja Komisijas veiktajam novērtējumam ir tehnisks vai komplekss raksturs, ir ierobežota. Tomēr Vispārējai tiesai ir jāpārbauda, vai tas tā ir (skat. spriedumu, 2012. gada 2. marts, Nīderlande/Komisija, T-29/10 un T-33/10, EU:T:2012:98, 101. punkts un tajā minētā judikatūra).

75 Šajā ziņā, lai arī Komisijai ir plaša rīcības brīvība, kuras īstenošana prasa veikt ekonomiska rakstura novērtējumu Savienības kontekstā, šī plašā rīcības brīvība nenozīmē, ka Savienības tiesai nav jāpārbauda Komisijas sniegtā ekonomiska rakstura informācijas interpretācija. Saskaņā ar Tiesas judikatūru Savienības tiesai ir ne vien jāpārbauda cita starpā izvirzīto pierādījumu materiālā precizitāte, ticamība un konsekvence, bet arī jāpārbauda, vai šie pierādījumi veido visu atbilstošo datu kopumu, kas ir jāņem vērā, lai izvērtētu sarežģītu situāciju, un vai šo pierādījumu raksturs ļauj pamatot no tiem izdarītos secinājumus (skat. spriedumu, 2012. gada 2. marts, Nīderlande/Komisija, T-29/10 un T-33/10, EU:T:2012:98, 102. punkts un tajā minētā judikatūra).

76 Apstrīdētā lēmuma pārbaude ir jāveic, ievērojot iepriekš minētos principus.

77 Prasītāju argumenti attiecas uz Komisijas analīzi apstrīdētā lēmuma 7.1.4. daļā "Selektīvu priekšrocību esība attiecībā uz grupu [*IFPEN*]", kurā Komisija izvērtēja, pirmkārt, jautājumu par iespējamām priekšrocībām, ko pati *IFPEN* guvusi no attiecīgās garantijas, un, otrkārt, jautājumu par iespējamu šo iespējamo priekšrocību nodošanu meitasuzņēmumiem (apstrīdētā lēmuma 192. apsvērums).

78 Attiecībā uz selektīvām priekšrocībām, kuras *IFPEN* būtu sev guvusi no attiecīgās garantijas, apstrīdētā lēmuma 193. un 194. apsvērumā Komisija sākumā norādīja, kādu pieeju tā varētu izvēlēties, lai noteiktu to esību. Komisija norādīja, ka Lēmumā par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu tā bija norādījusi, ka *IFPEN* var gūt priekšrocības no *EPIC* statusa, galvenokārt izmantojot labvēlīgākus finansējuma nosacījumus kapitāla tirgos. Tomēr, tā kā "*IFPEN* maksātnespējas gadījumā netieša un neierobežota valsts garantija, ko sniedz tās *EPIC* statuss, attiecas uz visām tās parādsaistībām, proti, ne tikai finansiālām saistībām pret iestādēm kreditoriem, bet arī [..] komerciālām vai kāda cita veida parādsaistībām, it īpaši saistībām pret piegādātājiem (kuru rēķini nav apmaksāti) vai pret klientiem (kuriem pakalpojumi netika sniegti)", priekšrocību, ko *IFPEN* guvusi no *EPIC* statusa, esība ir jāizpēta gan attiecībā uz tās attiecībām ar banku un finanšu iestādēm, gan attiecībām ar tās piegādātājiem un klientiem (apstrīdētā lēmuma 193. un 194. apsvērums).

79 Apstrīdētā lēmuma turpinājumā Komisija norādīja, pirmkārt, attiecībā uz *IFPEN* attiecībām ar banku un finanšu iestādēm, ka, lai gan attiecībā uz *IFPEN* ārējās reitinga aģentūras nav veikušas finanšu novērtējumu, attiecībā uz finansējumu, kas tai piešķirts, kreditori ir veikuši riska novērtēšanu saistību neizpildes gadījumā. Tā kā Komisija uzskata, ka *IFPEN* esot vērsusies finanšu tirgos sava parāda finansēšanai, nevarot tikt izslēgts, ka tai bija saimnieciska rakstura priekšrocības, kas saistītas ar to, ka finanšu tirgu novērtēšanā tika ņemta vērā garantijas sniedzējas pēdējā instancē – valsts – loma attiecībā uz tās parādiem. Tomēr, izvērtējusi *IFPEN* aizņemšanās nosacījumus, kā arī tai pieejamos kredītlīniju piedāvājumus laikposmā no tās pārveides par *EPIC* līdz 2010. gada beigām, tā konstatēja, ka šie nosacījumi atbilda tirgus apstākļiem. Pamatojoties uz to, Komisija secināja, ka laikposmā no 2006. līdz 2010. gadam *IFPEN* nebija guvusi reālas saimnieciska rakstura priekšrocības no *EPIC* statusa tās attiecībās ar banku un finanšu iestādēm. Tomēr tā neizslēdza iespēju, ka šādas priekšrocības varētu rasties nākotnē (apstrīdētā lēmuma 195.–200. apsvērums).

80 Otrkārt, attiecībā uz *IFPEN* attiecībām ar piegādātājiem Komisija vispirms uzskatīja, ka pastāvēja cenu samazinājuma fenomens, ko īstenoja *EPIC* piegādātāji, kas izrietēja no tā, ka minētie piegādātāji labvēlīgāk vērtēja šīs iestādes saistību neizpildes risku, jo tie zināja, ka tā ir aizsargāta no riska tikt likvidētai tiesas ceļā. Pēc tam Komisija centās aplēst šo cenu samazinājumu *IFPEN*, izmantojot salīdzinājuma rādītāju, proti, izmantojot faktoringu. Faktoringa izvēli noteica tas, ka Komisija uzskatīja, ka, neesot valsts garantijai, *IFPEN* piegādātājs, kurš vēlētos gūt labumu no līdzvērtīgas garantijas (proti, nodrošināties pret sava darījumu partnera saistību neizpildes risku), varētu izmantot kredītiestādes vai speciālas apdrošināšanas sabiedrības pakalpojumus vai arī izmantot kāda faktoringa uzņēmuma pakalpojumus, kas kā vienu no saviem pakalpojumiem piedāvā saistību neizpildes riska uzņemšanos. Komisija pārbaudīja, kāda bija parastā samaksa par faktoringa pakalpojumiem, un izmantoja maksimālo kopējo prēmiju, ko parasti pieprasa faktoringa uzņēmumi, lai aplēstu *IFPEN* priekšrocību apmēru. Visbeidzot, uz šī pamata aprēķinājusi cenu samazinājuma vērtību, ko *IFPEN* būtu piedāvājuši tās piegādātāji, Komisija apstrīdētā lēmuma 214. apsvērumā secināja, ka laikposmā no tās pārveides par *EPIC* līdz 2009. gadam šī cenu pazemināšanās nevarēja pārsniegt summu vidēji aptuveni [*konfidenciāla informācija*] euro gadā. Komisija secināja, ka šī cenu pazemināšanās ir reālas saimnieciska rakstura priekšrocības, kuras *IFPEN* ir guvusi no attiecīgās valsts garantijas (apstrīdētā lēmuma 203.–215. apsvērums).

81 Treškārt, attiecībā uz *IFPEN* attiecībām ar klientiem Komisija vispirms norādīja, ka, ņemot vērā, ka *IFPEN* ir piešķirta valsts garantija, klientiem bija pārliecība, ka pret to nekad netiks piemērota likvidācijas procedūra tiesas ceļā un tā vienmēr varēs pildīt savas līgumsaistības, vai gadījumā, ja tā šīs saistības nepildīs, tās klienti saņems kompensāciju par saistību neizpildi. Komisija uzskata, ka valsts garantijas neesības gadījumā klientam, kurš vēlētos saņemt tāda paša līmeņa aizsardzību, būtu jāparaksta līgums ar finanšu starpnieku par saistību izpildes garantiju, lai nodrošinātu tā līguma izpildi, kurš to saista ar *IFPEN* (apstrīdētā lēmuma 220. un 221. apsvērums). Pēc tam Komisija norādīja, ka šādas garantijas izmaksas maksimums bija 5 % apmērā no apgrozījuma, ko rada nodrošinātais pakalpojums, un tā mēģināja starp *IFPEN* darbībām noteikt pakalpojumus, kurus segtu minētā garantija (apstrīdētā lēmuma 223.–225. apsvērums). Visbeidzot tā secināja, ka laikposmā no tās pārveides par *EPIC* līdz 2009. gadam *IFPEN*, tostarp tās meitasuzņēmumi *Axens* un *Prosernat* to ekskluzīvajās

jomās, saimnieciskas darbības veikšanai ir guvusi reālas saimnieciska rakstura priekšrocības, kas izpaudās tādējādi, ka netika maksāta prēmija, kas atbilst saistību izpildes garantijai vai vismaz lielākajiem pūliņiem, ko tā varēja sniegt saviem klientiem attiecībā uz pētniecības darbībām. Komisija iepazīstināja ar šo priekšrocību paredzamās summas aprēķinu apstrīdētā lēmuma tabulā Nr. 5 (apstrīdētā lēmuma 216.–237. apsvērums).

82 Ņemot vērā iepriekš minētos apstrīdētā lēmuma fragmentus, ir skaidrs, ka Komisijas izvēlētā metode, lai noteiktu *IFPEN* saimnieciska rakstura priekšrocību esību, kuras tā guvusi no *EPIC* statusa, nozīmēja pārbaudīt priekšrocības, kas *IFPEN* radušās attiecībās ar tās kreditoriem, proti, banku un finanšu iestādēm, piegādātājiem un klientiem. Šāda metode paredz pārbaudīt ietekmi, kāda minētajai garantijai ir uz šīm attiecībām, un noteikt šo kreditoru, kuriem ir tiesības atsaukties uz garantiju, izvēli gadījumā, ja nav samaksāta naudas summa vai nav izpildīts kāds cits pakalpojums, kādu tie var izdarīt, būdami informēti par šo garantiju.

83 Šī metode nav tiesiski kļūdaina.

84 Pirmkārt, garantija ir papildu saistības, kas nevar tikt izskatītas atsevišķi no pienākuma, pie kura tās ir piesaistītas. Šī iemesla dēļ valsts iesaiste garantijas veidā pati par sevi nevar tikt uzskatīta par valsts atbalstu saskaņā ar LESD 107. panta 1. punktu, bet – tikai kopā ar pienākumu, ar kuru tā tiek atbalstīta. No tā, kā Komisija to pati ir atzinusi tiesas sēdē, izriet, ka netieša un neierobežota valsts garantija, kas raksturīga *EPIC* statusam, nevar tikt uzskatīta par valsts atbalstu tikai tāpēc, ka tā ir bez atlīdzības.

85 Otrkārt, garantijas, kas ir apstrīdētā lēmuma priekšmets, īpatnība ir tā, ka tā ir piesaistīta tās saņēmēja uzņēmuma statusam. Tādējādi tā nav piesaistīta konkrētām saistībām, bet aptver visas šī uzņēmuma saistības.

86 Šīs īpatnības dēļ garantija, kura bija apstrīdētā lēmuma priekšmets, varēja ietekmēt tās saņēmēja uzņēmuma kreditoru priekšstatus. Lai gan šī uzņēmuma kreditoriem nav iespējas apspriest garantijas nosacījumus, tie varēja paturēt prātā tās esību, risinot ar šo uzņēmumu sarunas par savu līgumu nosacījumiem.

87 Tādējādi saskaņā ar judikatūru, kas minēta iepriekš 69.–71. punktā, no valsts garantijas, kas raksturīga tās saņēmēja uzņēmuma statusam, izrietošās priekšrocības materializējas attiecībās, kas saista šo uzņēmumu ar tā kreditoriem, proti, banku un finanšu iestādēm, piegādātājiem un klientiem. To veido labvēlīgāka attieksme, ko šie kreditori, varēdami paļauties uz garantiju gadījumā, ja netiek izpildīts maksājums vai netiek sniegts cits pakalpojumus, piešķir uzņēmumam, uz kuru attiecas garantija, tādējādi samazinot izmaksas, kas parasti tam ir jāuzņemas, vai palielinot ienākumus, kurus tas saņem.

88 Visbeidzot, no 71. punktā minētās judikatūras izriet, ka, lai secinātu, ka konkrētajā gadījumā pastāv priekšrocības, ir nepieciešams, lai labvēlīgāka attieksme, kas kreditoriem ir pret uzņēmumu, uz kuru attiecas garantija, kā arī šī uzņēmuma izdevumi un ienākumi, kas šīs attieksmes dēļ var samazināties vai palielināties, tiktu noteikti, ņemot vērā visus būtiskos strīdus darījuma un tā konteksta elementus, tostarp saņēmēja uzņēmuma un attiecīgā tirgus situāciju.

89 Iepriekš minētie apsvērumi apstiprina, ka Komisija nav pieļāvusi kļūdas tiesību piemērošanā, apstrīdētā lēmuma 193. un 194. apsvērumā izlemjot noteikt to priekšrocību esību, ko *IFPEN* guvusi no attiecīgās garantijas, ciktāl tas attiecas uz tās attiecībām ar tās kreditoru trim grupām: banku un finanšu iestādēm, piegādātājiem un klientiem.

90 Tomēr veidam, kā Komisija šajā gadījumā ir piemērojusi šo metodi, ir būtiskas nepilnības, it īpaši attiecībā uz to priekšrocību definēšanu, kuras *IFPEN* šķietami ir guvusi tās attiecībās ar piegādātājiem un klientiem.

91 Attiecībā uz *IFPEN* attiecībām ar banku un finanšu iestādēm Komisija ir definējusi priekšrocības, kuras *IFPEN* varētu būt guvusi no attiecīgās garantijas kā tādas un kas sastāv no labvēlīgākiem finansējuma nosacījumiem, kurus *IFPEN* varēja izmantot finanšu tirgos.

92 Šo priekšrocību definīciju nav pamata kritizēt, ciktāl Tiesas judikatūrā un Paziņojumā par garantijām ir atzīts, ka, pastāvot valsts garantijai, tostarp garantijai, kas izriet no vispārējo tiesību maksātnespējas procedūrām nepakļauta uzņēmuma statusa, kreditori, proti, banku un finanšu iestādes, var izturēties labvēlīgāk pret uzņēmumu, uz kuru attiecas šī garantija, nosakot tam izdevīgākus finansējuma nosacījumus. Tādējādi valsts garantijas esība var samazināt izmaksas, kas parasti ir jāsedz no garantijas saņēmēja uzņēmuma kontiem.

93 Tomēr ir jāatgādina, ka šajā gadījumā Komisija, pēc tam, kad, izvērtējusi *IFPEN* saņemto aizņēmumu nosacījumus vai pēdējos saņemtos aizdevumu piedāvājumus pirms un pēc tās pārveides par *EPIC*, tā konstatēja, ka laikposmā no šīs pārveides līdz 2010. gada beigām šie nosacījumi atbilda tirgus apstākļiem, skaidri ir izslēgusi šādu priekšrocību esību (apstrīdētā lēmuma 199. apsvērums).

94 Pretēji tam, ko tā bija konstatējusi attiecībā uz *IFPEN* attiecībām ar banku un finanšu iestādēm, attiecībā uz *IFPEN* attiecībām ar tās piegādātājiem un klientiem Komisija secināja, ka attiecīgā garantija ir radījusi par labu *IFPEN* "reālas saimnieciska rakstura priekšrocības". Šis secinājums neiztur pārbaudi. Kā turpmāk tiks pierādīts, tas tik ļoti ir balstīts uz tīri hipotētisku pieņēmumu, kam turklāt trūkst skaidrības un konsekvences, ka apstrīdētajam lēmumam daļēji trūkst motivācijas.

95 Pirmām kārtām, attiecībā uz *IFPEN* attiecībām ar piegādātājiem no apstrīdētā lēmuma izriet, ka Komisija priekšrocības, kuras *IFPEN* varēja gūt no valsts garantijas *EPIC* statusa dēļ, ir definējusi kā cenu pazemināšanu, ko tās piegādātāji tai piešķīra, zinot, ka šis statuss ietver neierobežotu valsts garantiju pret saistību neizpildes risku, kas izriet no maksātnespējas.

96 Pirmkārt, no apstrīdētā lēmuma 203. apsvēruma izriet, ka Komisija uzskata, ka pastāv tāds fenomens kā "cenas samazinājums, kas radies no tā, ka līgumslēdzēji labvēlīgāk vērtē tādas struktūras saistību neizpildes risku, par kuru viņiem ir zināms, ka tās publiskās iestādes statuss to pasargā no riska to likvidēt tiesas ceļā".

97 Otrkārt, apstrīdētā lēmuma 214. apsvērumā Komisija norādīja, ka "saimnieciskās darbības veikšanai publiskajai organizācijai [*IFPEN*] ir bijušas reālas saimnieciska rakstura priekšrocības, kas izpaudās kā samazinātas piegādātāju cenas un kā rezultātā piegādātāji labvēlīgāk vērtēja uzņēmuma saistību neizpildes risku".

98 Kā to pamatoti norāda *IFPEN*, no apstrīdētā lēmuma 203. apsvēruma, kā arī no priekšrocību definīcijas, kas sniegta minētā lēmuma 214. apsvērumā, izriet, ka, pēc Komisijas domām, pastāvot neierobežotai valsts garantijai, kas izriet no neiespējamības tikt pakļautam vispārējo tiesību maksātnespējas procedūrai, piegādātāji parasti labvēlīgāk novērtē garantijas saņēmēja uzņēmuma saistību neizpildes risku, kas atspoguļojas šai iestādei piedāvātajās cenās, un šāds cenu samazinājums ir noteikti saistāms ar šo labvēlīgāko novērtējumu.

99 Taču apstrīdētajā lēmumā Komisija nesniedz nevienu elementu, kas būtu spējīgs pierādīt trīs pieņēmumu, kas veido tās argumentāciju, pamatojumu. It īpaši apstrīdētajā lēmumā nav minēts neviens elements, kas apliecinātu, ka attiecīgajā tirgū vai darījumu dzīvē vispār pastāv tāds fenomens kā cenu samazinājums, ko to piegādātāji nodrošina uzņēmumiem, uz kuriem attiecas valsts garantija pret maksātnespējas risku.

100 Apstrīdētajā lēmumā minētie faktu elementi turklāt ir pretrunā Komisijas pieņēmumiem. No apstrīdētā lēmuma 70. apsvēruma izriet, ka uzņēmums, kas piedalījās administratīvajā procesā kā trešā ieinteresētā persona, proti, sabiedrība *UOP*, kas ir *Axens* konkurente, uzskatīja, ka "salīdzinājumā ar konkurentiem

struktūrai "[*IFPEN*]/*Axens*" var tikt piešķirti preferenciāli noteikumi". Komisija piebilst, ka "šī iemesla dēļ [minētais uzņēmums] atsaucas uz lēmumā par procedūras uzsākšanu minētajiem [*IFPEN*] un *Axens* kopīgi parakstītajiem līgumiem", kuru esību Francijas iestādes ir apstiprinājušas.

101 Tomēr apstrīdētā lēmuma 248. apsvērumā, kas ietilpst tā daļā, kura veltīta *IFPEN* privāttiesību meitasuzņēmumiem nodoto priekšrocību izvērtējumam, atsaucoties uz *IFPEN* un tās meitasuzņēmumu kopīgi parakstītajiem līgumiem, kas minēti apstrīdētā lēmuma 70. apsvērumā, un precizējot, ka tie bija līgumi par transporta pakalpojumu sniegšanu attiecībā uz dažādu "grupas *IFPEN*" struktūru personāla komandējumiem, Komisija norāda, ka cenu samazinājums, ko "grupa *IFPEN*" varēja iegūt saskaņā ar šiem līgumiem, bija piešķirts saistībā ar kopīgo iepirkumu. Tādējādi, pieņemot, ka piegādātāji būtu varējuši samazināt cenu par saviem *IFPEN* un tās meitasuzņēmumiem sniegtajiem pakalpojumiem, Komisijas oficiālās izmeklēšanas procedūras laikā apkopotie elementi norādīja, ka šim cenu samazinājumam varēja būt arī cits izskaidrojums, nevis neierobežota valsts garantija par labu *IFPEN*.

102 Visbeidzot, attiecībā tieši uz *IFPEN* situāciju nekas apstrīdētajā lēmumā nenorāda, ka Komisija būtu izvērtējusi vai vismaz sev uzdevusi jautājumu par to, vai piegādātāju attieksmi pret *IFPEN* jebkādā veidā varēja ietekmēt šīs iestādes pārveide par *EPIC*, vai arī tās piegādātāji ir piemērojuši labvēlīgāku attieksmi pret *IFPEN* pēc tās pārveides par *EPIC*. Apstrīdētajā lēmumā nav pat ietvertas norādes, kas ļautu secināt, ka Komisija būtu mēģinājusi noskaidrot, vai *IFPEN* piegādātāji zināja, ka *EPIC* statuss var tikt interpretēts kā valsts garantija pret maksātnespējas risku.

103 Šajā sakarā ir arī jāatzīmē, ka Francijas iestādes administratīvajā procesā 2008. gada 13. oktobra un 2010. gada 25. novembra vēstulēs īpaši apstrīdēja Komisijas argumentācijas par šķietamo cenu samazinājumu, kas saistīts ar piegādātāju labvēlīgāku vērtējumu par *IFPEN* saistību neizpildes risku, teorētisko un spekulatīvo raksturu. Francijas iestādes arī informēja Komisiju, ka vispārējos *IFPEN* iepirkumu nosacījumus neietekmēja pēdējā pārveide par *EPIC* un vidējais *IFPEN* parādu piegādātājiem norēķina ilgums vēl aizvien bija zemāks par Francijas Komerckodeksā noteiktajām atbilstošām prasībām. Visbeidzot tās apgalvoja, ka priekšrocību esība *IFPEN* attiecībās ar piegādātājiem esot izslēgta, jo *IFPEN* ir jāpilda pienākums rīkot piedāvājumu konkursus.

104 Atbildot uz šiem argumentiem, apstrīdētā lēmuma 203. apsvērumā Komisija norādīja, ka cenu pazemināšana, ko varētu izraisīt konkurence starp *IFPEN* piegādātājiem, ir jānošķir no cenu samazinājuma, kas izriet no piegādātāju labvēlīgāka vērtējuma par šī uzņēmuma saistību neizpildes risku. Nākamajā apsvērumā Komisija nekavējoties uzsāka šī cenu pazeminājuma izvērtēšanu, norādot:

"Lai novērtētu cenu pazemināšanos, ko izraisa tas, ka piegādātāji labvēlīgāk vērtē *EPIC* saistību neizpildes risku, Komisija nodomājusi argumentēt saistībā ar līdzvērtīga riska segšanas izmaksām. Ja valsts garantijas nav, publiskās organizācijas [*IFPEN*] piegādātājs, kurš vēlētos izmantot līdzvērtīgu garantiju (proti, pilnīgi nodrošināties pret līgumslēdzēja saistību neizpildes risku), varētu izmantot specializētas kredītiestādes vai apdrošināšanas sabiedrības pakalpojumus. Tādu saistību neizpildes risku bieži uzņemas komercsabiedrības, kas specializējas faktoringā."

105 Apsvērumi, kas izklāstīti apstrīdētā lēmuma 203. un 204. apsvērumā, lasot tos kopā ar minētā lēmuma 214. apsvērumu, iezīmē Komisijas argumentācijā pieļautu loģisku kļūdu.

106 No šiem apsvērumiem izriet, ka Komisija patiesībā tikai apgalvoja, ka ir notikusi cenu samazināšana, ko esot izraisījis tas, ka *IFPEN* piegādātāji labvēlīgāk vērtēja *IFPEN* saistību neizpildes risku, nepārbaudot šī pieņēmuma pamatojumu. Pēc tam tā centās noteikt šī cenu samazinājuma vērtību, izmantojot rādītāju, ar kuru netika mērīts pats cenu samazinājums, bet tikai tās garantijas vērtība, ko tā uzskatīja par līdzvērtīgu *IFPEN* saņemtajai garantijai. Tieši šo pēdējo vērtību Komisija apstrīdētā lēmuma 214. apsvērumā norādīja kā reālas priekšrocības, ko *IFPEN* radījusi attiecīgā garantija. Tādējādi tā

vietā, lai pierādītu priekšrocību esību un pēc tam aprēķinātu to apmēru, Komisija izmantoja atgriezenisku domu gājienu, secinot par priekšrocību esību tikai tāpēc, ka tā, izmantojot salīdzinājumu, bija varējusi veikt to aplēses.

107 Turklāt ir skaidrs, ka Komisijas izvēlētā pieeja, lai noteiktu priekšrocības, kuras *IFPEN* ir guvusi no attiecīgās garantijas tās attiecībās ar piegādātājiem, acīmredzami atšķiras no tās īstenotās pieejas, lai noteiktu šīs iestādes gūtās priekšrocības attiecībās ar banku un finanšu iestādēm. Pēdējā gadījumā Komisija izvērtēja garantijas reālās sekas, pa vienam izskatot katru *IFPEN* ņemto aizdevumu, kā arī tai piedāvātās kredītlīnijas pēc tās pārveides par *EPIC*, un salīdzināja to nosacījumus ar aizdevumu nosacījumiem pirms šīs pārveides. Savukārt attiecībā uz attiecībām ar piegādātājiem tā aprobežojās ar tīri hipotētiska pieņēmuma piemērošanu, nepārbaudot šo pieņēmumu ar attiecīgā tirgus izvērtējumu.

108 No iepriekšminētā izriet, ka attiecībā uz to priekšrocību esību, ko *IFPEN* varētu būt guvusi no attiecīgās garantijas tās attiecībās ar piegādātājiem, Komisija nav izpildījusi pierādīšanas pienākumu, kas noteikts iepriekš 71. punktā minētajā judikatūrā. Komisija it īpaši nav pierādījusi, ka, pateicoties tādas garantijas kā attiecīgā garantija pastāvēšanai, šīs garantijas saņēmēja uzņēmuma piegādātāji varēja pret to izturēties labvēlīgāk, piemēram, pazeminot savu preču vai pakalpojumu cenas un tādējādi izrādot labvēlīgāku vērtējumu par minētā uzņēmuma saistību neizpildes risku. Tādējādi Komisija apstrīdētā lēmuma 214. apsvērumā kļūdaini ir secinājusi, ka *IFPEN* ir guvusi reālas saimnieciska rakstura priekšrocības, ko veido tās piegādātāju noteiktās zemākās cenas, pateicoties tam, ka pēdējie labvēlīgāk vērtē tās saistību neizpildes risku.

109 Turklāt, ņemot vērā to priekšrocību definīciju, kuras *IFPEN* tās attiecībās ar piegādātājiem būtu varējusi gūt no attiecīgās garantijas (skat. iepriekš 95.–97. punktu), Komisija, lai sniegtu šo priekšrocību izvērtējumu, izvēloties izmantot faktoringu saskaņā ar "argumentāciju saistībā ar līdzvērtīga riska segšanas izmaksām", nevis izvērtējot piegādātāju *IFPEN* piedāvātos cenu līmeņus, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

110 No iepriekš minētā izriet, ka nav jāizvērtē argumenti, ar kuriem prasītājas apstrīd faktoringa izmantošanas atbilstību, lai izvērtētu to priekšrocību apmēru, kuras *IFPEN* saņēmusi no attiecīgās garantijas tās attiecībās ar piegādātājiem. Komisija nevarēja aplēst priekšrocības, kuru esība nekādi nav pierādīta.

111 Otrām kārtām, attiecībā uz *IFPEN* attiecībām ar klientiem no apstrīdētā lēmuma izriet, ka Komisija priekšrocības, kuras *IFPEN* varēja būt guvusi no valsts garantijas *EPIC* statusa dēļ, ir definējusi kā nesamaksātu prēmiju, kas atbilst saistību izpildes garantijai, vai vismaz lielākajiem pūliņiem, ko tā varētu sniegt saviem klientiem.

112 Šī definīcija ir balstīta uz konstatējumu, ko atbalsta viena vienīga *UIOP* liecība, saskaņā ar kuru tehnoloģiju nodošanas jomā pircēji ļoti jutīgi reaģē uz garantijām, kuras šo pakalpojumu sniedzēji var tiem nodrošināt saistībā ar līgumisko un ārpuslīgumisko atbildību (apstrīdētā lēmuma 216. apsvērums). Pamatojoties uz šo secinājumu un izslēdzot kā nebūtisku jautājumu par attiecīgās garantijas sniegto *IFPEN* ārpuslīgumiskās atbildības nodrošinājumu, apstrīdētā lēmuma 220. un 221. apsvērumā Komisija norādīja:

"(220)
[..] ņemot vērā to, ka [*IFPEN*] ir piešķirta valsts garantija, tad klientiem ir pārliecība, ka pret to nekad netiks piemērota likvidācijas procedūra tiesas ceļā un tā vienmēr varēs pildīt savas līgumsaistības, vai gadījumā, ja tā šīs saistības nepildīs, tās klienti saņems kompensāciju par saistību nepildīšanu [..]

(221)
Līdzīgi argumentācijai, kuru [..] izklāstīja 204. un turpmākajos apsvērumos par attiecībām ar piegādātājiem, Komisija uzskata, ka valsts garantijas neesības gadījumā klientam, kurš vēlētos saņemt tāda paša līmeņa aizsardzību, būs jāparaksta līgums ar finanšu starpnieku (piemēram, banku iestādi vai

apdrošināšanas sabiedrību) par saistību izpildes garantiju (angļu valodā – "performance bond"), lai nodrošinātu tā līguma izpildi, kurš to saista ar publisko organizāciju [*IFPEN*]. Šādas aizsardzības mērķis ir nodrošināt klientam finanšu kompensāciju, ja tam nodarīts kaitējums līguma (pilnīgas vai daļējas) neizpildes dēļ."

113 Turpmākajos apsvērumos Komisija veica saistību izpildes garantijas vai lielākās piepūles garantijas paredzamo izmaksu aplēsi un uzskatīja, ka šāda garantija nozīmētu maksimālo likmi 5 % apmērā no ieņēmumiem par nodrošinātajiem pakalpojumiem (apstrīdētā lēmuma 223.–225. apsvērums). Tā arī centās starp *IFPEN* saimnieciskajām darbībām noteikt tos pakalpojumus, uz kuriem attiektos "šāda garantija" (226.–235. apsvērums). Apstrīdētā lēmuma 236. apsvērumā Komisija norādīja:

"[..] publiskā organizācija [*IFPEN*], tostarp tās meitasuzņēmumi *Axens* un *Prosernat* to ekskluzīvajās jomās, saimnieciskas darbības veikšanai ir guvusi reālas saimnieciska rakstura priekšrocības, kas izpaudās, ka netika maksāta prēmija, kas atbilst saistību izpildes garantijai [vai] vismaz lielākajiem pūliņiem, ko tā varēja sniegt saviem klientiem attiecībā uz pētniecības darbībām. Tā kā Komisija nevarēja aprēķināt precīzi šo priekšrocību summu, ņemot vērā riska seguma specifiku, tā katrā gadījumā uzskata, ka tās attiecībā uz katru pakalpojumu un uz katru gadu nevar pārsniegt summas, kas iekļautas 5. tabulā šajā apsvērumā [..]"

114 Šajā ziņā, kā to norāda prasītājas, Komisijas izmantotā argumentācija, lai noteiktu *IFPEN* attiecībās ar tās klientiem gūtās priekšrocības, paredz, ka parastos tirgus apstākļos tādu pētniecības institūtu kā *IFPEN* klienti izmanto saistību izpildes garantijas vai lielākās piepūles garantijas, lai sevi aizsargātu pret sava līgumslēdzēja maksātnespējas risku, un ka, esot tādai garantijai, kāda ir *IFPEN*, pēdējās klientiem nav vajadzības iegādāties šādu garantiju vai arī tai vairs netiek prasīts sniegt šādu garantiju. Komisijas argumentācija ietver arī to, ka *IFPEN* klientu atteikšanās no saistību izpildes garantijas vai vismaz lielākās piepūles garantijas pavisam noteikti ir attiecināma uz to, ka pastāv valsts garantija, kas ir saistīta ar tās *EPIC* statusu.

115 Tomēr, līdzīgi kā savos apsvērumos par priekšrocībām attiecībās ar piegādātājiem (skat. iepriekš 99. punktu), Komisija nesniedz nevienu pierādījuma elementu, kas varētu apstiprināt pieņēmumu, kuri veido tās argumentāciju, pamatoto vai tikai ticamo raksturu. Proti, apstrīdētajā lēmumā nav minēts neviens pierādījuma elements, kas varētu apstiprināt to, ka pētniecības institūtu klienti prognozē sava līgumslēdzēja partnera maksātnespējas risku, izmantojot saistību izpildes garantiju vai lielākās piepūles garantiju. Komisija arī nesniedz nevienu objektīvu elementu, kas varētu apstiprināt, ka, pastāvot garantijai, kas ir saistīta ar *EPIC* statusu, šādas iestādes klienti nemēdz pieprasīt saistību izpildes garantiju vai lielākās piepūles garantiju no šī uzņēmuma vai arī neiegādājas tās no apdrošināšanas sabiedrības. Visbeidzot, nekas apstrīdētā lēmuma pamatojumā nenorāda, ka Komisija būtu centusies noskaidrot, vai klientu priekšstatus par *IFPEN* varētu būt ietekmējusi tās pārveide par *EPIC*, vai ka šie klienti interpretētu *IFPEN* jauno statusu kā valsts garantiju pret maksātnespējas risku.

116 Komisijas apsvērumiem par priekšrocībām, kuras *IFPEN* esot guvusi no garantijas *EPIC* statusa dēļ tās attiecībās ar klientiem, kā arī šo priekšrocību definīcijai, kas formulēta apstrīdētā lēmuma 236. apsvērumā, tomēr ir vēl būtiskākas nepilnības. Pirmkārt, tie neļauj saprast, kāda būtu labvēlīgākā attieksme, ko *IFPEN* klienti kā tās kreditori varētu attiecībā pret to ieņemt, pastāvot minētajai garantijai. Otrkārt, tā kā tie ir mulsinoši un nekonsekventi, tie paustu šaubas par šīs garantijas saņēmēja noteikšanu.

117 Pirmkārt, no apsvērumiem, kas izklāstīti iepriekš 86.–89. punktā, izriet, ka tādu garantiju kā attiecīgā garantija gadījumā saimnieciska rakstura priekšrocības saņēmējam uzņēmumam galvenokārt materializējas attiecībās, kas to saista ar tā kreditoriem, proti, tā klientiem, un izpaužas kā labvēlīgāka attieksme, ko šie kreditori, varēdami paļauties uz šo garantiju pakalpojuma neizpildes gadījumā, piešķir minētajam uzņēmumam, tādējādi samazinot tā izmaksas vai palielinot tā ienākumus.

118 Turklāt, kā ir norādīts iepriekš 82. un 89. punktā, tieši šīs labvēlīgākās attieksmes noteikšanu atbalsta Komisijas apstrīdētajā lēmumā izvēlētā metode, lai noteiktu *IFPEN* no attiecīgās garantijas gūtās priekšrocības.

119 Apstrīdētā lēmuma 236. apsvērumā ir tikai norādīts, ka, pateicoties attiecīgajai garantijai, *IFPEN* varēja tās klientiem piedāvāt to, "ka nav jāmaksā prēmija, kas atbilst saistību izpildes garantijai [vai] vismaz lielākās piepūles garantijai", neprecizējot, kā šī prēmijas maksājuma neesība varētu būt ietekmējusi *IFPEN* attiecības ar tās klientiem. It īpaši Komisija nenorāda, vai, ja butu šī garantija, klienti būtu vairāk piesaistīti šai iestādei nekā citiem pētniecības institūtiem vai arī tie būtu gatavi maksāt augstāku cenu par *IFPEN* pakalpojumiem, lai tādējādi paustu savu labvēlīgāko tās saistību neizpildes riska novērtējumu. Tādējādi Komisija nav definējusi priekšrocības, kuras *IFPEN* varētu būt guvusi no attiecīgās garantijas tās attiecībās ar klientiem.

120 Otrkārt, Vispārējā tiesa var tikai piekrist *IFPEN* paustajai neizpratnei, kas prasības pieteikumā norāda uz argumentācijas par to priekšrocību noteikšanu īpaši mulsinošo raksturu, kuras, pateicoties attiecīgajai garantijai, tā esot izmantojusi tās attiecībās ar klientiem. Tik tiešām ir grūti saprast, kas, pēc Komisijas domām – *IFPEN* klienti vai pati *IFPEN* –, iegādājās saistību izpildes garantiju un kas galu galā guva labumu no izmaksu samazināšanās tāpēc, ka nebija jāmaksā prēmija par minēto garantiju.

121 Šajā ziņā ir jānorāda, ka apstrīdētā lēmuma 221. apsvērumā, kas izklāstīts iepriekš 112. punktā, Komisija apgalvo, ka "klientam, kurš vēlētos saņemt tāda paša līmeņa aizsardzību, būs jāparaksta līgums ar finanšu starpnieku [..] par saistību izpildes garantiju [..]", un tas ļauj secināt, ka tie ir *IFPEN* klienti vai tās konkurenti, kuriem ir jāapdrošina saistību izpilde un jāmaksā attiecīgā prēmija.

122 Savukārt no citām apstrīdētā lēmuma daļām var noprast, ka *IFPEN* bija tā, kam bija jāmaksā prēmija par saistību izpildes garantiju. Piemēram, apstrīdētā lēmuma 236. apsvērumā, kas ir izklāstīts iepriekš 113. punktā, Komisija norādīja, ka "[*IFPEN*] [saimnieciskās darbības veikšanai] ir guvusi reālas saimnieciska rakstura priekšrocības, kas izpaudās, ka netika maksāta prēmija, kas atbilst saistību izpildes garantijai [vai] vismaz lielākajiem pūliņiem, ko tā varēja sniegt saviem klientiem". Tāpat 246. apsvērumā, kas ietilpst daļā par *IFPEN* privāttiesību meitasuzņēmumiem nodotajām priekšrocībām, Komisija norādīja, ka "[*IFPEN*] grāmatvedības datu izpēte atklāja, ka prēmijai, kas atbilst saistību izpildes garantijai vai vismaz lielākajai piepūlei un kas nav samaksāta valstij, *IFPEN* arī nevarēja noteikt tarifu, pamatojoties uz pieprasīto izmaksu par tās meitasuzņēmumiem sniegtajiem pakalpojumiem".

123 Šie fragmenti ir jāinterpretē tādējādi, ka Komisijas ieskatā parastā tirgus situācijā pētniecības institūtu klienti iegādājas saistību izpildes vai lielākās piepūles apdrošināšanu, lai sevi aizsargātu no līguma neizpildes riska, tostarp arī tādu iemeslu dēļ, kas ir saistīti ar darījuma partnera maksātnespēju. Tomēr, ja tie izlemj kļūt par *IFPEN* klientiem, tiem vairs nav jāiegādājas šāda apdrošināšana, jo *IFPEN* var tiem sniegt valsts garantiju, kas var tikt izmantota gadījumā, ja līgums netiek izpildīts maksātnespējas dēļ. Tā kā *IFPEN* tās garantiju saņem bez atlīdzības, tā to var piedāvāt saviem klientiem arī bez atlīdzības.

124 Lai arī iepriekš 123. punktā piedāvātā apstrīdētā lēmuma interpretācija ļauj saskaņot tās 221. un 236. apsvērumu, tai ir ierobežojumi. Pirmkārt, ir jāatzīst, ka, ja maksājumu par saistību izpildes garantijas prēmiju parasti veic *IFPEN* klienti, *IFPEN* saņemtā valsts garantija drīzāk ir jāinterpretē kā tāda, kas piešķir priekšrocības minētajiem klientiem. Kā prasītājas to pamatoti norādīja tiesas sēdē, tādā gadījumā *IFPEN* saņemtā garantija atbrīvo šos klientus no prēmijas maksājuma par saistību izpildes garantiju, kas tiem parasti būtu jāmaksā, ja nebūtu šīs pirmās garantijas. Otrkārt, šāda interpretācija nepalīdz noskaidrot apstrīdētā lēmuma 246. apsvēruma jēgu, no kura izriet, ka *IFPEN* bija valstij jāmaksā prēmija par saistību izpildes garantiju.

125 Atbildot uz *IFPEN* paustajām šaubām, Komisija iebildumu rakstā norādīja, ka saistību izpildes garantijas izmantošana bija *IFPEN* saņemtās netiešās un neierobežotās garantijas cenas netiešs pasākums. To veicot, neesot nozīmes tam, vai saistību izpildes garantiju iegādājas pārdevējs vai klients, jo būtiskais faktors esot saistību izpildes garantijas cena. Parasti šo garantiju iegādājoties klients, un šis piemērs arī esot izmantots apstrīdētajā lēmumā.

126 Šie paskaidrojumi, kuri var tikt izskatīti tikai saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, kurā noteikts, ka lēmumam ir jābūt pašpietiekamam un tā pamatojums nevar izrietēt no rakstveida vai mutvārdu paskaidrojumiem, kas ir sniegti vēlāk, kad par lēmumu jau ir celta prasība Savienības tiesā (skat. spriedumu, 2005. gada 15. jūnijs, *Corsica Ferries France*/Komisija, T-349/03, EU:T:2005:221, 287. punkts un tajā minētā judikatūra), nav pietiekami, lai noskaidrotu apstrīdētā lēmuma pamatojumu, uz kura neskaidro raksturu ir norādījusi *IFPEN*.

127 Ja, kā to norāda Komisija, nebija svarīgi noteikt, kam bija jāveic maksājums par saistību izpildes garantijas prēmiju, jo svarīgākais tās argumentācijā ir šīs saistību izpildes garantijas cena, būtu jāpieņem, ka Komisija apstrīdētā lēmuma daļā attiecībā uz *IFPEN* attiecībām ar tās klientiem centās noteikt prēmijas apmēru, kas *IFPEN* varētu tikt prasīta tirgū par garantijai, kas saistīta ar tās *EPIC* statusu, līdzvērtīgu garantiju. Tas, ka nebija jāmaksā šī prēmija, bija *IFPEN* iegūtā priekšrocība tās attiecībās ar klientiem.

128 Šādi interpretēts, pamatojums attiecībā uz priekšrocībām attiecībās ar klientiem nebūtu saderīgs ar Komisijas izvēlēto metodi, lai pierādītu *IFPEN* priekšrocību esību, kas izklāstīta iepriekš 82. punktā. Komisijas iebildumu rakstā izklāstītā pieeja neietver labvēlīgākās attieksmes noteikšanu, ko *IFPEN* klienti kā tās kreditori varētu pret to ieņemt, pastāvot attiecīgajai garantijai. Šī pieeja tādējādi ir pilnīgi pretrunā pieejām, kas pieņemtas, lai noteiktu priekšrocības, ko attiecīgā garantija sniedz *IFPEN* tās attiecībās ar banku un finanšu iestādēm un piegādātājiem. Jāatgādina, ka attiecībā uz banku un finanšu iestādēm Komisija pārbaudīja aizdevuma nosacījumus, ko tās bija piešķīrušas vai piedāvājušas *IFPEN*. To darot, Komisija pārbaudīja, vai attiecīgā garantija reāli ietekmēja šo iestāžu attieksmi pret *IFPEN*. Attiecībā uz piegādātājiem Komisija, pirmkārt, noteica vislabvēlīgāko rīcību, ko tie, pastāvot attiecīgajai garantijai, varētu ieņemt attiecībā pret *IFPEN*. Tā kļūdaini uzskatīja (skat. iepriekš 106. punktu), ka šāda rīcība būtu *IFPEN* sniegto preču un pakalpojumu cenu samazināšana. Otrkārt, Komisija centās aprēķināt šī cenu samazinājuma vērtību, izmantojot faktoringu.

129 Interpretēts iepriekš 127. punktā norādītajā nozīmē, pamatojums attiecībā uz priekšrocībām attiecībās ar klientiem arī ir juridiski kļūdains. Komisijas iebildumu rakstā izklāstītā interpretācija aprobežojas ar *a priori* konstatējumu, saskaņā ar kuru attiecīgā garantija obligāti ir uzskatāma par valsts atbalstu tikai tāpēc, ka tā ir piešķirta bez atlīdzības, un nav vajadzības izvērtēt šīs garantijas ietekmi uz attiecībām, kas to balsta, proti, *IFPEN* attiecībām ar kreditoru grupu, ko veido tās klienti. Kā ticis izklāstīts iepriekš 84. punktā, šāds konstatējums nav savienojams ar pašu garantijas raksturu, kas kā papildu saistības nevar tikt izvērtēts atdalīti no pienākuma, uz kuru tā gulstas. Turklāt ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru LESD 107. panta 1. punktā ir definēti valsts iejaukšanās pasākumi atkarībā no to sekām. Tādējādi nevis valsts pasākuma veids, tā iemesli vai mērķi, bet gan tā ietekme nosaka tā definēšanu par valsts atbalstu saskaņā ar šo tiesību normu (skat. spriedumu, 2013. gada 19. marts, *Bouygues et Bouygues Télécom*/Komisija u.c., C-399/10 P un C-401/10 P, EU:C:2013:175, 102. punkts un tajā minētā judikatūra). No tā izriet, ka, lai valsts pasākumu atzītu par valsts atbalstu saskaņā ar šo tiesību normu, Komisijai ir jāizvērtē ietekme, ko šis pasākums var radīt, šajā gadījumā – tā ietekme uz *IFPEN* attiecībām ar tās klientiem. Ar savā iebildumu rakstā izklāstīto argumentāciju Komisija cenšas pilnībā izvairīties no attiecīgās garantijas ietekmes, kaut vai tikai iespējamās, izvērtēšanas.

130 No iepriekš minētā izriet, ka neatkarīgi no nepilnības, kas norādīta iepriekš 115. punktā, Komisijas pamatojums apstrīdētajā lēmumā attiecībā uz to, ka pastāv priekšrocības, kuras *IFPEN* tās *EPIC* statusa dēļ varēja saņemt no valsts garantijas, attiecībā uz tās attiecībām ar klientiem ir neskaidrs un nekonsekvents. Šāds pamatojums neatbilst LESD 296. panta prasībām. Lai atbilstu šai tiesību normai, pamatojumam, pirmkārt, ir skaidri un nepārprotami jāatspoguļo iestādes – akta izdevējas –

argumentācija, lai ļautu ieinteresētajām personām noskaidrot veiktā pasākuma pamatojumu un kompetentajai tiesai īstenot kontroli (šajā ziņā skat. spriedumu, 2008. gada 22. oktobris, *TV2/Danmark* u.c./Komisija, T-309/04, T-317/04, T-329/04 un T-336/04, EU:T:2008:457, 178. punkts un tajā minētā judikatūra), un, otrkārt, tam ir jābūt loģiskam, un tajā it īpaši nedrīkst būt saturiskas pretrunas, kas liedz pareizi uztvert šī tiesību akta pamatā esošos iemeslus (šajā ziņā skat. spriedumus, 2008. gada 10. jūlijs, *Bertelsmann* un *Sony Corporation of America*/*Impala*, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 169. punkts, un 2011. gada 29. septembris, *Elf Aquitaine*/Komisija, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 151. punkts).

131 Tādēļ ir jāatzīst, ka attiecībā uz to saimnieciska rakstura priekšrocību pastāvēšanas pierādīšanu, kas no attiecīgās garantijas izriet *IFPEN* tās attiecībās ar klientiem, Komisija nav izpildījusi nedz judikatūrā, kas minēta iepriekš 71. punktā, noteikto pierādīšanas pienākumu, nedz pienākumu norādīt pamatojumu, kas interpretēts judikatūrā, kura minēta iepriekš 130. punktā. Tādējādi Komisija apstrīdētā lēmuma 236. apsvērumā kļūdaini ir secinājusi, ka *IFPEN*, tostarp tās meitasuzņēmumi *Axens* un *Prosernat* to ekskluzīvajās jomās, saimnieciskās darbības veikšanai ir guvusi reālas saimnieciska rakstura priekšrocības, kas izpaudās tādējādi, ka netika maksāta prēmija, kas atbilst saistību izpildes garantijai vai vismaz lielākajiem pūliņiem, ko tā varēja sniegt saviem klientiem attiecībā uz pētniecības darbībām.

132 No tā izriet, ka nav jāizvērtē argumenti, ar kuriem prasītājas apstrīd saistību izpildes garantijas vai lielākās piepūles garantijas izmantošanas atbilstību, lai noteiktu priekšrocību apmēru, ko *IFPEN* saņēmusi no attiecīgās garantijas tās attiecībās ar klientiem.

133 Komisijas argumenti apsvērumos Vispārējai tiesai, kas izklāstīti tiesas sēdē, nespēj atspēkot iepriekš 108. un 131. punktā minētos secinājumus.

134 Pirmkārt, Komisija apgalvo, ka atbilstoši 2014. gada 3. aprīļa sprieduma *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) 99. punktam, lai pierādītu priekšrocību esību, ko sniedz valsts garantija, kas raksturīga *EPIC* statusam, tai nav jāpierāda šīs garantijas radītās reālās sekas. Tā kā saskaņā ar minēto spriedumu šo priekšrocību pastāvēšana var tikt prezumēta, ir pietiekami, ka tā pierāda valsts garantijas esību, lai konstatētu minēto priekšrocību pastāvēšanu.

135 Turklāt, balstoties uz 1990. gada 14. februāra spriedumu Francija/Komisija (C-301/87, EU:C:1990:67) un 2011. gada 8. decembra spriedumu *France Télécom*/Komisija (C-81/10 P, EU:C:2011:811), tā apgalvo, ka, lai pierādītu valsts atbalsta pastāvēšanu, ir pietiekami, ka pasākums var saņēmējam sniegt priekšrocības, un nav jāpārbauda priekšrocību faktiska pastāvēšana vai apjoms. Tā piebilst, ka, ja būtu citādi, tad dalībvalstīm, kuras nepaziņo par atbalstiem, būtu priekšrocības salīdzinājumā ar tām, kas par tiem paziņo.

136 Šiem argumentiem nevar piekrist. Jānorāda, ka iespēja izmantot prezumpciju kā pierādījumu metodi ir atkarīga no to pieņēmumu ticamības, uz kuriem tā ir balstīta. Tādējādi 2014. gada 3. aprīļa spriedumā *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) Tiesa jau ir nospriedusi, ka, ja aizdevumu garantē dalībvalsts valsts iestādes, šis aizņēmējs parasti iegūst priekšrocību, jo finansiālās izmaksas, kas tam rodas, ir mazākas par tām, kas tam būtu radušās, ja tam šis pats finansējums un šī pati garantija būtu bijuši jāiegūst par tirgus cenu (spriedums, 2014. gada 3. aprīlis, *La Poste*, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 96. punkts). Tiesa arī atgādināja, ka Paziņojuma par garantijām 1.2., 2.1. un 2.2. punktā ir tieši norādīts, ka neierobežots valsts galvojums par labu uzņēmumam, kura juridiskās formas dēļ nav iespējams tā bankrots vai citas maksātnespējas procedūras, piešķir šim uzņēmumam tūlītēju priekšrocību un ir valsts atbalsts, jo tas ir piešķirts, tā saņēmējam nesamaksājot atbilstīgu prēmiju par risku, kuru ir uzņēmusies valsts, un ļauj arī "saņemt labākus finanšu nosacījumus aizdevumam nekā finanšu tirgos parasti pieejamie aizdevumu nosacījumi" (spriedums, 2014. gada 3. aprīlis, *La Poste*, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 97. punkts). Ņemot vērā šos atzinumus, Tiesa nosprieda, ka pastāv vienkārša prezumpcija, saskaņā ar kuru uzņēmumam, uz kuru nav attiecināmas parastās sanācijas un

likvidācijas procedūras, piešķirts netiešs un neierobežots valsts galvojums uzlabo tā finansiālo situāciju, samazinot izmaksas, kas parastā gadījumā rastos tā budžetam (spriedums, 2014. gada 3. aprīlis, *La Poste*, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 98. punkts).

137 No tā izriet, ka 2014. gada 3. aprīļa spriedumā *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) noteiktā prezumpcija pamatojas uz divkāršu pieņēmumu, kura ticamību pieļauj Tiesa, saskaņā ar kuru, pirmkārt, tas, ka pastāv dalībvalsts publisko iestāžu garantija, labvēlīgi ietekmē kreditoru vērtējumu par šīs garantijas saņēmēja saistību neizpildes risku un, otrkārt, šī labvēlīgā ietekme atspoguļojas zemākās kredīta izmaksās.

138 Šajā lietā attiecībā uz *IFPEN* attiecībām ar tās piegādātājiem Komisija apgalvo, ka dalībvalsts publisko iestāžu garantijas labvēlīgā ietekme uz kreditoru vērtējumu par šīs garantijas saņēmēja saistību neizpildes risku atspoguļojās cenu samazinājumā, ko minētajam saņēmējam piešķīruši tā piegādātāji.

139 Tomēr šāda pieņēmuma ticamība nešķiet acīmredzama. Komercdarbībā, ja cenu pazemināšanās izriet no attiecībām starp piegādātāju un klientu, tas ir saistīts ar daudziem faktoriem, tostarp klienta veikto pasūtījumu apjomu (skat. iepriekš 100. un 101. punktu), piegādātāja tam piešķirtajiem samaksas nosacījumiem vai līgumisko attiecību vēsturi.

140 Līdz ar to, tā kā Komisija šajā sakarā apstrīdētajā lēmumā nav sniegusi sīkākus paskaidrojumus, Vispārējā tiesa var tikai konstatēt, ka šī pieņēmuma ticamības neesība nepieļauj to, ka varētu tikt uzskatīts, ka attiecīgā garantija varētu piešķirt *IFPN* saimnieciska rakstura priekšrocības, kas izpaustos kā *IFPN* piegādātāju tai piešķirts cenu samazinājums, vai ka šī garantijas esības pierādīšana būtu pietiekama Komisijai, lai pierādītu šādu priekšrocību esību.

141 Turklāt attiecībā uz *IFPEN* attiecībām ar klientiem ir jānorāda, ka, tā kā Komisija apstrīdētajā lēmumā nav pat noteikusi priekšrocības, kas *IFPEN* izrietētu no garantijas, pieņēmumam, kuru tā šajā ziņā vēlas piemērot, nav priekšmeta.

142 Komisija katrā ziņā nevar balstīties tikai uz vienkāršu prezumpciju, ko Tiesa izvirzījusi 2014. gada 3. aprīļa sprieduma *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) 98. un 99. punktā, lai noteiktu priekšrocību esību attiecībās starp *IFPEN*, no vienas puses, un piegādātājiem un klientiem, no otras puses, ciktāl šāda prezumpcija ļauj noteikt tikai to, ka pastāv priekšrocība, kura izpaužas kā izdevīgāki kredīta nosacījumi.

143 Prezumpcija, kas izvirzīta 2014. gada 3. aprīļa sprieduma *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) 98. un 99. punktā, vispirms būtu jāskata saistībā ar faktiskajiem apstākļiem un Lēmuma *La Poste* pamatojumu. To arī nevar lasīt atrauti no Tiesas apsvērumiem pirms 98. un 99. punkta, it īpaši tiem, kas izklāstīti minētā sprieduma 96. un 97. punktā. Visbeidzot, apsvērumi, kas izklāstīti 2014. gada 3. aprīļa sprieduma *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) 102.–108. punktā, kuros Tiesa atbild uz Francijas Republikas argumentiem, arī apstiprina ierobežotu minētās prezumpcijas darbības jomu.

144 Pirmkārt, attiecībā uz Lēmuma *La Poste* faktiem un pamatojumu it īpaši ir jāatgādina, ka, pēc Komisijas domām, selektīvas priekšrocības, kuras *La Poste* saņēma, pateicoties netiešai un neierobežotai valsts garantijai, kas raksturīga tās *EPIC* statusam, bija labvēlīgāki kredīta nosacījumi, nekā tai bija pieejami tirgū. Šis Komisijas secinājums balstījās uz atzinumu, saskaņā ar kuru kredīta nosacījumi tiek noteikti, īpaši pamatojoties uz finanšu novērtējumu. No vairāku novērtējuma aģentūru analīzēm un metodēm izrietēja, ka šis galvojums kā valsts palīdzības, kas sniegta *La Poste*, būtisks elements labvēlīgi ietekmēja *La Poste* finanšu novērtējumu un līdz ar to kredīta nosacījumus, kurus tā varēja iegūt (Lēmuma *La Poste* 256.–300. apsvērums un spriedums, 2014. gada 3. aprīlis, *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217, 18. punkts)).

145 Tādējādi ir jāatzīst, ka, atšķirībā no apstrīdētā lēmuma, lēmumā *La Poste* Komisija izskatīja selektīvu priekšrocību esību tikai tiktāl, ciktāl tās skāra saņēmēja attiecības ar banku un finanšu iestādēm, un necentās pārbaudīt, vai šādas priekšrocības pastāvēja arī saistībā ar attiecībām ar citiem kreditoriem, tostarp piegādātājiem un klientiem.

146 Turklāt ir jānorāda arī uz *La Poste* selektīvo priekšrocību esības pārbaudes empīrisko raksturu. Komisijas secinājumi par šādu priekšrocību pastāvēšanu balstās kredītu tirgos darbojošos personu uzvedības novērojumā, kas lika Komisijai secināt, ka pastāv cēloņsakarība starp valsts garantiju, kas raksturīga *La Poste EPIC* statusam, no vienas puses, un banku un finanšu iestāžu reakciju uz kredītaģentūru paziņotajiem kredītreitingiem, kuru rezultātā *La Poste* tika piešķirti izdevīgāki kredīta nosacījumi, no otras puses. Kā tas izriet no 99.–107. un 115.–129. punkta iepriekš, apstrīdētajā lēmumā acīmredzami trūkst šādas empīriskas pārbaudes par *IFPEN* attiecībām ar piegādātājiem un klientiem.

147 Tiesa 2014. gada 3. aprīļa sprieduma *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) 106. un 107. punktā ir nospriedusi, ka kredītreitingu aģentūru metožu pārbaudei bija tikai apstiprinoša vērtība. Tomēr jānorāda, ka šo metožu pārbaudei ir *ad abundantiam* raksturs attiecībā uz prezumpcijas veidā noteiktu pierādījumu par iepriekš pareizi noteiktas priekšrocības pastāvēšanu. Šajā gadījumā tieši priekšrocību, kuras *IFPEN* šķietami ir guvusi tās attiecībās ar piegādātājiem un klientiem, noteikšana rada problēmu, ciktāl tās, ja ir konstatētas, balstās uz nekonsekventu un tīri hipotētisku pieņēmumu. Savukārt, kā tas izriet no iepriekš 91. un 92. punkta, priekšrocību, kas radušās *IFPEN* tās attiecībās ar banku un finanšu iestādēm, noteikšana neiztur nekādu kritiku.

148 Otrkārt, attiecībā uz 2014. gada 3. aprīļa sprieduma *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) 96. un 97. punktu, kas atrodas tieši pirms punktiem, kuros Tiesa izteica prezumpciju, ka pastāv selektīvas priekšrocības, ir jānorāda, ka tajās ir atsauces uz, pirmkārt, 2011. gada 8. decembra spriedumu *Residex Capital IV* (C-275/10, EU:C:2011:814) un, otrkārt, Paziņojuma par garantijām 1.2., 2.1. un 2.2. punktu.

149 2011. gada 8. decembra spriedumā *Residex Capital IV* (C-275/10, EU:C:2011:814), kas pasludināts pēc *Hoge Raad der Nederlanden* (Nīderlandes Augstākā tiesa, Nīderlande) lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, Tiesa būtībā norādīja, ka valsts tiesas bija kompetentas, balstoties uz LESD 108. panta 3. punktu, atcelt valsts garantiju gadījumā, ja nelikumīgais atbalsts ticis īstenots ar šo valsts iestādes piešķirto garantiju, lai segtu aizdevumu, ko finanšu uzņēmums piešķīris par labu uzņēmumam, kurš nebūtu varējis iegūt šādu finansējumu parastos tirgus apstākļos.

150 Jānorāda, ka lietā, kurā tika pasludināts 2011. gada 8. decembra spriedums *Residex Capital IV* (C-275/10, EU:C:2011:814), nebija ne mazāko šaubu par garantijas, ko nodrošināja attiecīgā valsts iestāde, atzīšanu par valsts atbalstu par labu aizņēmējam, jo bija skaidrs, ka tās piešķiršanas brīdī aizņēmējs jau bija nonācis grūtībās, līdz ar to bez šīs garantijas tas nebūtu varējis iegūt finansējumu kapitāla tirgū (spriedums, 2011. gada 8. decembris, *Residex Capital IV*, C-275/10, EU:C:2011:814, 39.–42. punkts).

151 Tieši šādā kontekstā ir jāskata Tiesa secinājums 2011. gada 8. decembra sprieduma *Residex Capital IV* (C-275/10, EU:C:2011:814) 39. punktā, saskaņā ar kuru, "kad aizdevumu, ko kredītiestāde piešķir aizņēmējam, garantē dalībvalsts valsts iestādes, šis aizņēmējs parasti iegūst finansiālu priekšrocību un tādējādi saņem atbalstu [LESD 107]. panta 1. punkta nozīmē, jo finansiālās izmaksas, kas tam rodas, ir mazākas nekā tās, kas tam būtu radušās, ja tam šis pats finansējums un šī pati garantija būtu bijuši jāiegūst par tirgus cenu", uz kuru Tiesa atsaucas 2014. gada 3. aprīļa sprieduma *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) 96. punktā.

152 Tādēļ atsauce uz 2011. gada 8. decembra spriedumu *Residex Capital IV* (C-275/10, EU:C:2011:814) 2014. gada 3. aprīļa sprieduma *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) 96. punktā ierobežo prezumpcijas, kas noteikta 2014. gada 3. aprīļa spriedumā *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217),

piemērošanu attiecībām starp valsts garantijas saņēmēju uzņēmumu, tostarp *EPIC*, un kreditoriem, kas tam sniedz aizdevumus, tostarp banku un finanšu iestādēm, un priekšrocībām, kas izpaužas kā labvēlīgāki finansējuma nosacījumi.

153 Tāds pats secinājums ir jāpiemēro attiecībā uz Tiesas atsauci uz Paziņojumu par garantijām.

154 Paziņojuma par garantijām 1.2. punktā ir noteikts:

"Parasti garantijas tiek saistītas ar aizdevumu vai citām finanšu saistībām, par ko vienojas aizņēmējs un aizdevējs; tās var piešķirt kā individuālas garantijas vai garantiju shēmu ietvaros.

Tomēr var būt dažādu veidu garantijas – atkarībā no tiesiskā pamata, aptvertā darījuma veida, ilguma utt. Turpmāk uzskaitīti daži garantiju veidi, bet šis saraksts nav izsmeļošs:

[..]

— neierobežotas garantijas pretstatā garantijām, kuru apjoms un/vai darbības laiks ir ierobežots. Komisija par atbalstu garantijas veidā uzskata arī labvēlīgākus finansēšanas noteikumus uzņēmumam, kura juridiskās formas dēļ nav iespējams tā bankrots vai citas maksātnespējas procedūras vai kam tiek sniegta nepārprotama valsts garantija, vai kam valsts nodrošina zaudējumu segšanu. Tas pats attiecas uz gadījumiem, kad valsts iegādājas tāda uzņēmuma daļas, uzņemoties neierobežotu atbildību, nevis ierobežotu atbildību, kā parasti,

[..]."

155 Saskaņā ar Paziņojuma par garantijām 2.2. punktu, kas attiecas uz atbalstu aizņēmējam:

"Parasti aizņēmējs ir atbalsta saņēmējs. Kā norādīts 2.1. punktā, riska uzņemšanos parasti vajadzētu atlīdzināt, maksājot atbilstīgu prēmiju. Aizņēmējs iegūst priekšrocību, ja tam nav jāmaksā prēmija vai jāmaksā neliela prēmija. Salīdzinājumā ar situāciju, kad garantija netiek sniegta, valsts garantija dod iespēju aizņēmējam saņemt labākus finanšu nosacījumus aizdevumam nekā finanšu tirgos parasti pieejamie aizdevumu nosacījumi. Parasti, pateicoties valsts garantijai, aizņēmējs var saņemt zemākus procentus un/vai piedāvāt mazāku nodrošinājumu. Dažos gadījumos, ja nebūtu valsts garantijas, aizņēmējs nevarētu atrast finanšu iestādi, kas vispār būtu gatava tam aizdot. [..]"

156 Ir jāatzīst, ka šajos divos Paziņojuma par garantijām punktos, kurus Tiesa ir izvēlējusies par pamatojumu pieņēmumam par selektīvu priekšrocību esību, kas noteikta 2014. gada 3. aprīļa sprieduma *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) 98. un 99. punktā, ir atsauce uz priekšrocībām izdevīgāku kredīta nosacījumu veidā, piemēram, zemākām aizdevuma likmēm vai mazāk stingrām prasībām attiecībā uz nodrošinājumiem, kuras tirgū tiek piešķirtas valsts garantijas saņēmējam uzņēmumam.

157 Tādējādi atsauce uz šiem diviem Paziņojuma par garantijām punktiem, ko Tiesa sniegusi 2014. gada 3. aprīļa sprieduma *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) 97. punktā, ierobežo arī minētajā spriedumā noteiktās prezumpcijas piemērošanu attiecībām starp valsts garantijas saņēmēju uzņēmumu un kreditoriem, kas tam piešķir aizdevumus, tostarp banku un finanšu iestādēm.

158 Turklāt ir jānorāda, ka Tiesa atsaucas arī uz Paziņojuma par garantijām 1.2. punktu. Tiktāl, ciktāl tas attiecas uz jautājumu par valsts līdzekļu nodošanu, tas neietekmē iepriekš izteiktos apsvērumus. Katrā ziņā, ņemot vērā apsvērumus iepriekš 84. punktā, no šī punkta nevar secināt, ka neierobežota valsts garantija, kas raksturīga *EPIC* statusam, var tikt uzskatīta par tādu, ar ko tiek piešķirtas priekšrocības šādai iestādei tikai tādēļ, ka tā ir bez atlīdzības.

159 Visbeidzot, treškārt, Tiesas apsvērumi, atbildot uz Francijas Republikas argumentiem, it īpaši 2014. gada 3. aprīļa sprieduma *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) 104. punktā, apstiprina, ka Savienības tiesas akceptēts vieglāks pierādījumu veids, lai noteiktu, vai netieša un neierobežota valsts garantija, kas raksturīga *EPIC* statusam, rada saimnieciska rakstura priekšrocības, ir piemērojams aizņēmējam, kuram, pateicoties minētajai garantijai, ir piešķirta zemāka procentu likme vai kurš var paredzēt mazāku nodrošinājumu.

160 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka 2014. gada 3. aprīļa spriedumā *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) noteiktās prezumpcijas piemērošana attiecas tikai uz attiecībām, kas ietver finansējuma darbību, aizdevumu vai – plašākā nozīmē – kredītu, ko izsniedzis *EPIC* kreditors, tostarp šī *EPIC* attiecībām ar banku un finanšu iestādēm.

161 Šajā sakarā ir svarīgi norādīt, ka tiesas sēdē Komisija atzina, ka priekšrocības *EPIC* attiecībās ar tās piegādātājiem varētu tikt izslēgtas, ja tiktu pierādīts, ka šāda iestāde norēķinās ar saviem piegādātājiem skaidrā naudā, kas neesot ticis pierādīts *IFPEN* gadījumā. Turklāt no lietas materiāliem izriet, ka oficiālās izmeklēšanas procedūrā Komisija centās noskaidrot, kādi *IFPEN* gadījumā bija nosacījumi, norēķinoties par parādu ar saviem piegādātājiem (skat. iepriekš 103. punktu). Tomēr ir jāatzīst, ka apstrīdētā lēmuma pamatojumā nav nevienas atsauces uz tādu argumentāciju attiecībā uz kredītu, kas attiecīgajā gadījumā varētu ļaut apsvērt tās prezumpcijas piemērošanu, kura noteikta 2014. gada 3. aprīļa spriedumā *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217), *IFPEN* attiecībām ar tās piegādātājiem.

162 Otrkārt, pamatojoties galvenokārt uz 2005. gada 15. decembra spriedumu Itālija/Komisija (C-66/02, EU:C:2005:768, 91. un 92. punkts), 2006. gada 6. septembra spriedumu Portugāle/Komisija (C-88/03, EU:C:2006:511, 91. punkts), 2011. gada 9. jūnija spriedumu *Comitato "Venezia vuole vivere"* u.c./Komisija (C-71/09 P, C-73/09 P un C-76/09 P, EU:C:2011:368, 114. punkts) un 2007. gada 12. septembra spriedumu Itālija/Komisija (T-239/04 un T-323/04, EU:T:2007:260, 142.–144. punkts), Komisija apgalvo, ka, ja tā izvērtē, kā šajā gadījumā, atbalsta shēmu, tai nav jāpierāda priekšrocību fakts vai apmērs, bet tā, lai pārbaudītu, vai šajā shēmā ietilpst atbalsta elementi, var aprobežoties ar vispārēju attiecīgās shēmas raksturlielumu izvērtēšanu.

163 *IFPEN* un Francijas Republika izvirza šī argumenta nepieņemamību, apgalvojot, ka apstrīdētajā lēmumā strīdīgā garantija nav noteikta par atbalsta shēmu.

164 Jāatzīst, ka Komisija nav skaidri noteikusi, vai tās lēmums attiecās uz individuālu atbalstu vai atbalsta shēmu. Tomēr, neesot nepieciešamībai lemt par Komisijas argumenta pieņemamību, tas ir jānoraida kā nepamatots.

165 Šajā sakarā ir vispirms jāatzīmē, ka saskaņā ar Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [LESD 108.] panta piemērošanai (OV 1999, L 83, 1. lpp.), kas no 2015. gada 14. oktobra aizvietota ar Padomes 2015. gada 13. jūlija Regulu (ES) 2015/1589, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [LESD] 108. panta piemērošanai (OV 2015, L 248, 9. lpp.), 1. panta d) punktu atbalsta shēma ir visi dokumenti, pamatojoties uz kuriem bez turpmākiem izpildes pasākumiem var tikt piešķirts individuāls atbalsts uzņēmumiem, kuri vispārīgi un teorētiski definēti attiecīgajos dokumentos, un visi dokumenti, pamatojoties uz kuriem vienam vai vairākiem uzņēmumiem uz nenoteiktu laika periodu vai nenoteiktā apmērā var tikt piešķirts atbalsts, kas nav saistīts ar kādu konkrētu projektu. Saskaņā ar tās pašas regulas 1. panta e) punktu individuāls atbalsts ir atbalsts, ko nepiešķir, pamatojoties uz atbalsta shēmu, un paziņojami atbalsta piešķīrumi, pamatojoties uz šādu atbalsta shēmu.

166 Turpinājumā ir jāatgādina, ka Regulā Nr. 659/1999 individuālie atbalsti un atbalsta shēmas ir iedalīti pastāvošos atbalstos un jaunos atbalstos. Saskaņā ar 1. panta b) punktu būtībā pastāvoši atbalsti ir atbalsti, kurus Komisija jau ir pārbaudījusi, vai tiek uzskatīts, ka tie ir bijuši pakļauti šādai pārbaudei,

vai atbalsti, kas ir īstenoti Savienības dalībvalstīs pirms to pievienošanās tai un joprojām ir piemērojami pēc minētās pievienošanās. Jauns atbalsts ir definēts kā atbalsts, t.i., atbalsta shēma vai individuāls atbalsts, kas nav pastāvošs atbalsts, tostarp pastāvoša atbalsta grozījumi.

167 Visbeidzot, ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 659/1999 2. panta 1. punktā ir noteikts pienākums principā paziņot Komisijai par visiem jaunajiem atbalsta projektiem. Tādējādi ar atbalstu, "kurš ir jāpaziņo" saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 1. panta e) punktu (skat. iepriekš 165. punktu), ir jāsaprot jebkāds jauns atbalsts. Turklāt atbalsts, kas tiek īstenots, pārkāpjot paziņošanas pienākumu, tiek uzskatīts par nelikumīgu atbalstu, kas definēts Regulas Nr. 659/1999 1. panta f) punktā.

168 Ņemot vērā šīs tiesību normas, ciktāl garantija, kas piesaistīta *EPIC* statusam, var tikt uzskatīta par valsts atbalstu saskaņā ar LESD 107. panta 1. punktu, tā būtu kvalificējama par atbalsta shēmu saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 1. panta otrās daļas d) punktu.

169 Tomēr, pirmkārt, pasākums, kas ir izvērtēts apstrīdētajā lēmumā, nav garantija, kas kopumā saistīta ar *EPIC* statusu, bet *IFPEN* pārveide par *EPIC*, kas rada ar šo statusu saistītas valsts garantijas piešķiršanu šim uzņēmumam.

170 Otrkārt, šī pārveide rada jaunu faktu situāciju, kurā *IFPEN* iegūst valsts garantiju, kas ir saistīta ar tās jauno statusu un var radīt *IFPEN* priekšrocības, kuras varētu tikt atzītas par valsts atbalstu saskaņā ar LESD 107. panta 1. punktu. Uz šo jauno situāciju attiecas ziņošanas pienākums, kas paredzēts Regulas Nr. 659/1999 2. panta 1. punktā.

171 Iepriekš 169. un 170. punktā sniegtā analīze atbilst apstrīdētajam lēmumam, tostarp tā 256.–259. apsvērumam, kuros Komisija norādīja, ka *IFPEN* pārveide par *EPIC* ir jauns atbalsts Regulas Nr. 659/1999 1. panta c) punkta izpratnē, kas ir pakļauts paziņošanas pienākumam. Tā arī uzskatīja, ka, ciktāl *IFPEN* statusa maiņa tai nav tikusi oficiāli paziņota, bet tikai cita starpā paziņota citā procedūrā, Francijas iestādes nav izpildījušas šo pienākumu un *IFPEN* pārveide par *EPIC* ir uzskatāma par nelikumīgu atbalstu.

172 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāuzskata, ka, ciktāl *IFPEN* pārveide par *EPIC* var tikt uzskatīta par valsts atbalstu, tas ir atbalsts, kurš piešķirts, pamatojoties uz atbalsta shēmu, kas ir jāpaziņo, proti, individuāls atbalsts saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 1. panta e) punktu.

173 Līdz ar to iebildumu rakstā Komisija kļūdaini kvalificē šo pasākumu par atbalsta shēmu. Tāpat Komisija, pamatojoties uz iepriekš 162. punktā norādīto judikatūru attiecībā uz vispārējām atbalsta shēmām, kas noteiktas Regulas Nr. 659/1999 1. panta d) punktā, nepareizi apgalvo, ka, tā kā *IFPEN* pārveide par *EPIC* ir [atbalsta] shēma, tad, lai to atzītu par valsts atbalstu saskaņā ar LESD 107. panta 1. punktu, tai nav jāpierāda priekšrocību fakts vai apmērs, ko *IFPEN* guvusi no garantijas, kas saistīta ar tās *EPIC* statusu, bet tā var tikai aprobežoties ar to, ka izskata šīs garantijas vispārējos nosacījumus.

174 Treškārt, uzsverot nepieciešamību nošķirt pierādījumus par priekšrocību esību no šo priekšrocību aplēsēm, Komisija apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā tā veica *IFPEN* piešķirto garantiju "tirgus vērtības" vērtējumu nevis, lai noteiktu šo priekšrocību esību, kas jau esot pierādīta, bet gan, lai kvantificētu tās, nolūkā aprēķināt to saderīgumu ar iekšējo tirgu. Apstrīdētajā lēmumā izmantotā pieeja tādējādi esot bijusi domāta, lai sniegtu visprecīzāko ietekmes izvērtējumu, ko attiecīgā valsts garantija radījusi kapitāla tirgos un attiecībās ar citiem *IFPEN* kreditoriem, veicot "līdzvērtīga riska segšanas izmaksu", kas atbilst aizņēmēja saistību neizpildei, novērtējumu.

175 Tiesas sēdē Komisija apgalvoja, ka tā ir veikusi šo aprēķinu, pamatojoties uz pieejamajiem salīdzināšanas rīkiem, piemēram, saistībā ar *IFPEN* attiecībām ar piegādātājiem – faktoringa līgumiem un saistībā ar attiecībām ar klientiem – saistību izpildes garantijas izmantošanu, lai konstatētu attiecīgās garantijas saderīgumu. Komisija uzskata, ka, pastāvot neierobežotai garantijai, kuras vērtību nav iespējams izmērīt, tai nav citas iespējas kā vien atzīt šo garantiju [par] nesaderīgu atbalstu.

176 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Komisija nav precizējusi, ko tā saprot ar "jau pierādītās priekšrocības" un "attiecīgās valsts garantijas jau radītā ietekme". Tomēr šķiet, ka runa ir par citām priekšrocībām, nevis tām, kuru esība jau ir konstatēta apstrīdētā lēmuma 214. un 236. apsvērumā. Tādējādi ar savu argumentu Komisija šķiet apstiprinām, ka priekšrocības, kuras *IFPEN* tās *EPIC* statusa dēļ guvusi no garantijas, izrietēja no šīs garantijas bezmaksas rakstura un ka tas, ko tā centās noteikt, vērtējot šīs garantijas "tirgus vērtību", bija prēmijas summa, kuru *IFPEN* būtu vajadzējis samaksāt valstij.

177 Šis arguments nav pieņemams, pirmkārt, ciktāl tas ir pretrunā paša apstrīdētā lēmuma tekstam, it īpaši tā 214. un 236. apsvērumam, kuros Komisija definē reālas saimnieciska rakstura priekšrocības, kuras *IFPEN* esot guvusi attiecībās ar tās piegādātājiem un klientiem.

178 Turklāt no apstrīdētā lēmuma 192., 193. un 194. apsvēruma izriet, ka, pretēji tās apgalvotajam iebildumu rakstā, apstrīdētajā lēmumā, it īpaši tā 7.1.4. daļā "Selektīvu priekšrocību esība attiecībā uz grupu [*IFPEN*]", Komisija faktiski centās pierādīt un aprēķināt priekšrocības, kas radušās *IFPEN* tās attiecībās ar kreditoriem, proti, banku un finanšu iestādēm, tās piegādātājiem un klientiem, kas var atsaukties uz valsts garantiju saistību neizpildes gadījumā, nevis veica garantijas, kas bez atlīdzības piešķirta *IFPEN*, tirgus vērtības vai prēmijas, kuru tai būtu vajadzējis maksāt valstij par šo garantiju, apmēra izvērtējumu. Komisijas apsvērumos Vispārējai tiesai izvirzītais arguments, kas ir pretrunā apstrīdētā lēmuma pamatojumam, tikai padziļina neskaidrības attiecībā uz Komisijas izvēlēto metodi, lai noteiktu saimnieciska rakstura priekšrocību esību, kuras *IFPEN* varētu būt guvusi no attiecīgās garantijas.

179 Turklāt, kā tas izriet no 129. punkta iepriekš, šis arguments ir arī juridiski kļūdains, ciktāl tas balstās uz konstatējumu, ka attiecīgā garantija ir uzskatāma par valsts atbalstu tikai tāpēc, ka tā ir bez atlīdzības, un tātad nav jāizskata šīs garantijas ietekme uz attiecībām, kas ir tās pamatā.

180 Vispārējai tiesai nešķiet pārliecinošs arī tiesas sēdē Komisijas izvirzītais arguments, ciktāl tas aprobežojas ar konstatējumu, kas ir acīmredzami kļūdains, saskaņā ar kuru Komisija varētu lemt par pasākuma saderīgumu, vēl pirms tas ir atzīts par atbalstu.

181 No visa iepriekš minētā izriet, ka attiecībā uz priekšrocībām, ko *IFPEN* varētu būt guvusi no attiecīgās garantijas tās attiecībās ar piegādātājiem, Komisija nav izpildījusi pierādīšanas pienākumu, kas noteikts iepriekš 71. punktā minētajā judikatūrā. Attiecībā uz šādu priekšrocību esību attiecībās starp *IFPEN* un tās klientiem Komisija nav izpildījusi nedz pierādīšanas pienākumu, nedz savu pienākumu sniegt pamatojumu, kā tas interpretēts judikatūrā, kas minēta iepriekš 130. punktā.

Par priekšrocībām *IFPEN* attiecībās ar banku un finanšu iestādēm

182 Iepriekš 79. punktā jau ir norādīts, ka saistībā ar attiecībām ar banku un finanšu iestādēm Komisija secināja, ka laikā no 2006. līdz 2010. gadam *IFPEN* nav guvusi reālas saimnieciska rakstura priekšrocības tās *EPIC* statusa dēļ. Citiem vārdiem, Komisija uzskata, ka iespējamās priekšrocības, ko uzņēmums varētu būt guvis no neierobežotas garantijas par tirgus noteikumiem labvēlīgāku aizdevuma procentu likmju veidā, attiecīgajā laikposmā nav īstenojušās (apstrīdētā lēmuma 199. apsvērums).

183 Tomēr Komisija uzskata, ka šāds secinājums bija spēkā tikai attiecībā uz pagātni, jo Komisija nevarēja paredzēt tirgus dalībnieku turpmāko rīcību, ne arī to, kā izmainīsies viņu priekšstats par valsts garantijas ietekmi uz *IFPEN* saistību neizpildes risku. Tādēļ tā saistībā ar gada ziņojumiem uzlika Francijas Republikai pienākumu tai iesniegt informāciju par *IFPEN* parādsaistību līmeni un noteikumiem, kā arī pierādījumus, ka šie aizņēmumi atbilst tirgus nosacījumiem (apstrīdētā lēmuma 200. apsvērums).

184 Tiesas sēdē Komisija apgalvoja, ka iespēja, ka attiecīgā garantija radītu priekšrocības *IFPEN* attiecībās ar tās institucionālajiem kreditoriem, izrietēja no *IFPEN* statūtu panta, ar kuru tai ir atļauts ņemt aizņēmumus. Tā kā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī šis pants joprojām pastāvēja *IFPEN* statūtos, nevarēja tikt izslēgta iespēja, ka priekšrocības varētu rasties nākotnē.

185 Prasības lietā T-479/11 trešā pamata pirmajā daļā Francijas Republika apstrīd, ka priekšrocības no valsts garantijas *IFPEN* varētu rasties nākotnē. Tādējādi tā uzskata, ka pienākums iesniegt Komisijai informāciju par *IFPEN* parādsaistību līmeni un noteikumiem nav pamatots.

186 Tiesas sēdē prasītājas arī apgalvoja, ka saskaņā ar spēkā esošajiem tiesību aktiem, proti, 2010. gada 28. decembra Likuma Nr. 2010/1645 par publisko finanšu plānošanu 2011.–2014. gadam (2010. gada 29. decembra *JORF*, 22868. lpp.) 12. pantu *IFPEN* nevar ar kredītiestādi slēgt līgumu, kura termiņš ir ilgāks par 12 mēnešiem. Komisija ir norādījusi uz šī argumenta nepieņemamību, apgalvojot, ka Francijas iestādes nav atsaukušās uz šo tiesību aktu oficiālās izmeklēšanas procedūras laikā.

187 Šajā sakarā lietas dalībnieki ir vienisprātis, ka, pirmkārt, šajā gadījumā attiecībā uz *IFPEN* attiecībām ar banku un finanšu iestādēm, kas tai sniedz aizdevumus, Komisija var izmantot vienkāršo prezumpciju, kas noteikta 2014. gada 3. aprīļa spriedumā *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217, 98. un 99. punkts), saskaņā ar kuru netieša un neierobežota valsts garantija, kas raksturīga *EPIC* statusam, uzlabo saņēmēja uzņēmuma finansiālo stāvokli, samazinot izmaksas, kas parasti gulstas uz tās budžetu.

188 Otrkārt, ir noteikts, ka *IFPEN* gadījumā vienkāršā prezumpcija 2014. gada 3. aprīļa sprieduma *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) izpratnē ir tikusi atspēkota.

189 Apstrīdētajā lēmumā Komisija secināja, ka kopš *IFPEN* pārveides par *EPIC* 2006. gada jūlijā līdz tā laikposma beigām, uz kuru attiecas apstrīdētais lēmums, proti, līdz 2010. gada beigām, *IFPEN* no tās *EPIC* statusa nav guvusi nekādas reālas saimnieciska rakstura priekšrocības izdevīgāku kredīta nosacījumu veidā, ko tai būtu piešķīrušas banku un finanšu iestādes. Šajā sakarā Komisija konstatēja, ka attiecībā uz termiņiem, kas ilgāki par vienu gadu, *IFPEN* kopš tās statusa maiņas līdz 2009. gada beigām nav ņēmusi aizdevumus no kredītiestādēm. 2009. gadā Komisija konstatēja tikai vienu aizņēmumu uz laiku, kas īsāks par vienu gadu, un par niecīgu summu, kura procentu likme bija augstāka par *IFPEN* ņemta līdzīga aizņēmuma procentu likmi 2005. gadā, proti, laikā, kad uz to vēl neattiecās valsts garantija. Attiecībā uz 2010. gadu Komisija norādīja, ka *IFPEN* ir saņēmusi četrus kredītlīnijas piedāvājumus, kuru nosacījumi bija līdzvērtīgi tiem nosacījumiem, par kuriem *IFPEN* bija vienojusies vēl pirms tās statusa maiņas 2006. gadā (196.–198. apsvērums).

190 Tādējādi no Komisijas veiktās pārbaudes izriet, ka *IFPEN* pārveide par *EPIC* nekādi nav ietekmējusi tās attiecības ar banku un finanšu iestādēm laikposmā, kas bija pakļauts pārbaudei.

191 Tādējādi saistībā ar *IFPEN* attiecībām ar banku un finanšu iestādēm laikposmā no 2006. līdz 2010. gadam *IFPEN EPIC* statusa dēļ saņemtā netiešā un neierobežotā valsts garantija, kas nesniedza ekskluzīvas priekšrocības par labu šim uzņēmumam, nevar tikt uzskatīta par valsts atbalstu saskaņā ar LESD 107. panta 1. punktu.

192 Ja nav konstatēts valsts atbalsts, nekas neattaisno Francijas Republikai uzlikto pienākumu iesniegt Komisijai informāciju par *IFPEN* parādsaistību līmeni un noteikumiem vai pierādījumus, ka šie aizņēmumi atbilst tirgus nosacījumiem.

193 Attiecībā uz iespēju Komisijai atsaukties uz vienkāršo prezumpciju saskaņā ar 2014. gada 3. aprīļa spriedumu *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217), lai uzskatītu, ka attiecīgā garantija ir valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē par labu *IFPEN*, ciktāl tas var tai nākotnē sniegt priekšrocības, kas pamatotu Francijas Republikai uzlikto pienākumu iesniegt Komisijai informāciju par *IFPEN* parādsaistību līmeni un noteikumiem, kā arī pierādījumus, ka šie aizņēmumi atbilst tirgus

nosacījumiem, ir jāuzskata, ka, ja tāda vienkārša prezumpcija, kas noteikta 2014. gada 3. aprīļa spriedumā *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217), ir tikusi atspēkota, tad tā bez būtiskām to apstākļu izmaiņām, kuros tā tikusi atspēkota, nevar tikt izmantota atkārtoti.

194 Šajā gadījumā no lietas materiāliem izriet, ka, pēc Komisijas domām, iespēja, ka attiecīgā garantija varētu radīt priekšrocības *IFPEN*, izrietēja no tā, ka šī iestāde varēja izmantot kredīta tirgus un aizņemties naudu, lai sevi finansētu. Tieši šī iespēja ieslīgt parādos pamatotu prezumpcijas par priekšrocību pastāvēšanu piemērošanu.

195 Tomēr visaptveroša *IFPEN* ņemto vai tai pieejamo aizdevumu nosacījumu pārbaude atklāja, ka, pirmkārt, laikposmā, uz ko attiecās šī pārbaude, šīs iestādes parādsaistības bija gandrīz līdzvērtīgas nullei, jo tā bija noslēgusi tikai vienu aizdevuma līgumu uz īsu laika posmu un par niecīgu summu. Otrkārt, kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma 197. un 198. apsvēruma, gan šī aizdevuma nosacījumi, gan *IFPEN* pieejamās kredītlīnijas atspoguļoja tirgus apstākļus, kas pierāda, ka tās pārveide par *EPIC* nekādi neietekmēja tās attiecības ar banku un finanšu iestādēm. Šādos apstākļos Komisija nevar balstīties tikai uz likumā noteikto iespēju iekļūt parādos, lai uzskatītu, ka *IFPEN* nākotnes priekšrocības varētu tikt noteiktas prezumpcijas veidā.

196 No iepriekš minētā un neesot nepieciešamībai lemt par prasītāju tiesas sēdē izvirzītā argumenta, kas balstīts uz *IFPEN* likumā uzlikto aizliegumu iekļūt parādos, pieņemamību, izriet, ka, uzliekot Francijas Republikai pienākumu tai iesniegt informāciju par *IFPEN* parādsaistību līmeni un noteikumiem vai arī sniegt pierādījumus, ka šie aizņēmumi atbilst tirgus nosacījumiem, Komisija ir pārkāpusi LESD 107. panta 1. punktu.

197 No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija nav pierādījusi tādu priekšrocību esību, kuras *IFPEN* tās *EPIC* statusa dēļ būtu varējusi gūt no valsts garantijas. Pirmkārt, attiecībā uz *IFPEN* attiecībām ar banku un finanšu iestādēm tā skaidri ir izslēgusi reālu priekšrocību esību laikposmā no šī uzņēmuma pārveides par *EPIC* līdz 2010. gadam un tādos apstākļos kā šajā lietā tā nevar atsaukties uz prezumpciju, ko Tiesa izvirzījusi 2014. gada 3. aprīļa spriedumā *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217), lai pierādītu šo priekšrocību esību nākotnē. Otrkārt, attiecībā uz *IFPEN* attiecībām ar piegādātājiem un klientiem no iepriekš 95.–131. punktā izteiktajiem apsvērumiem izriet, ka attiecīgā garantija nevarētu sniegt *IFPEN* priekšrocības, kuras Komisija noteikusi apstrīdētā lēmuma 214. un 236. apsvērumā.

198 No tā izriet, ka ir jāapmierina prasības lietā T-157/12 otrā pamata pirmā daļa un ceturtais pamats, kā arī prasības lietā T-479/11 pirmā pamata otrā daļa un trešā pamata pirmā daļa, ciktāl tie attiecas uz priekšrocībām, ko *IFPEN* radījusi attiecīgā garantija, un, neesot nepieciešamībai izskatīt citus prasītāju izvirzītos pamatus un argumentus, ir jāatzīst, ka Komisija kļūdaini ir definējusi minēto garantiju par valsts atbalstu saskaņā ar LESD 107. panta 1. punktu.

Par atcelšanas apmēru

199 No iepriekš 198. punktā formulētā secinājuma izriet, ka apstrīdētais lēmums ir jāatceļ. Tomēr, ciktāl apstrīdētā lēmuma rezolutīvā daļa ir kompleksa, ir jāizvērtē šīs atcelšanas apmērs.

200 Vispirms apstrīdētā lēmuma 1. panta 1. punktā Komisija konstatēja, ka *EPIC* statusa piešķiršana *IFPEN* sniedza pēdējai neierobežotu valsts garantiju attiecībā uz visām tās darbībām. Tad apstrīdētā lēmuma 1. panta 2. punktā, balstoties uz savu apsvērumu secinājumiem tā 190. apsvērumā, Komisija uzskatīja, ka šīs garantijas segums *IFPEN* nesaimnieciskā rakstura darbībām nav uzskatāms par valsts atbalstu saskaņā ar LESD 107. panta 1. punktu.

201 Visbeidzot, citi apstrīdētā lēmuma rezolutīvās daļas noteikumi sasaucas ar Komisijas secinājumiem attiecībā uz attiecīgās garantijas segumu *IFPEN* saimnieciskajām darbībām, proti, pirmkārt, tehnoloģiju pārneses darbībām, kuras attiecas uz ekskluzīvajām meitasuzņēmumu *Axens*, *Prosernat* un *Beicip-Franlab* darbības jomām, un, otrkārt, tās līgumpētījumu darbībām un citiem pakalpojumiem, kas sniegti trešo personu un meitasuzņēmumu vārdā. Komisija uzskatīja, ka attiecīgās garantijas segums šīm darbībām ir uzskatāms par valsts atbalstu saskaņā ar LESD 107. panta 1. punktu (apstrīdētā lēmuma 1. panta 4. un 5. punkts), izslēdzot tehnoloģiju pārneses darbības, pamatojoties uz līgumu starp *IFPEN* un *Beicip-Franlab* (apstrīdētā lēmuma 1. panta 3. punkts). No apstrīdētā lēmuma pamatojuma, it īpaši 243., 247. un 250. apsvēruma, izriet, ka šī izslēgšana būtībā ir saistīta ar to, ka *IFPEN* attiecību ar *Beicip-Franlab* raksturs traucēja iespējamu priekšrocību, kuras *IFPEN* būtu guvusi no attiecīgās garantijas, nodošanu šai sabiedrībai meitasuzņēmumam.

202 Attiecībā uz darbībām, saistībā ar kurām Komisija konstatēja valsts atbalsta pastāvēšanu, apstrīdētā lēmuma 4.–12. pantā būtībā ir uzskaitīta virkne nosacījumu, kuri Francijas Republikai un *IFPEN* ir jāizpilda, lai valsts atbalstu varētu uzskatīt par saderīgu ar iekšējo tirgu. Attiecībā uz tehnoloģiju pārneses darbībām, pamatojoties uz līgumu starp *IFPEN* un *Beicip-Franlab*, apstrīdētā lēmuma 2. pantā Francijas Republikai ir uzlikts pienākums paziņot Komisijai šī līguma grozījumus, izņemot gadījumu, ja ar tiem tiek izslēgta valsts atbalsta esība.

203 Prasības pieteikumos *IFPEN* un Francijas Republika prasa atcelt apstrīdēto lēmumu kopumā.

204 Tomēr savās 2014. gada 5. maija vēstulēs, kas minētas iepriekš 36. punktā, kurās prasītājas izklāstīja apsvērumus par secinājumiem, kas ir izdarāmi no 2014. gada 3. aprīļa sprieduma *La Poste* (C-559/12 P, EU:C:2014:217), tās atsauca pamatus attiecībā uz netiešas un neierobežotas valsts garantijas esību, kas raksturīga *EPIC* jēdzienam (skat. iepriekš 36. un 54. punktu).

205 Turklāt pamatos, ko prasītājas izvirza savos prasības pieteikumos, ir lūgts apstrīdēto lēmumu atcelt tikai tiktāl, pirmkārt, ciktāl tajā ir konstatēts, ka attiecīgās garantijas segums *IFPEN* saimnieciskajām darbībām ir valsts atbalsts, kurš esot nodots arī sabiedrībām – *IFPEN* meitasuzņēmumiem, un, otrkārt, ciktāl tajā ir izdarīti secinājumi no šiem konstatējumiem, uzliekot Francijas Republikai un *IFPEN* dažādus ziņošanas pienākumus (skat. iepriekš 43., 45. un 48.–51. punktu).

206 Ņemot vērā iepriekš minēto, kā arī šo prasību pārbaudes rezultātus, apstrīdētais lēmums ir jāatceļ tiktāl, ciktāl tajā ir atzīts, ka *IFPEN* garantija, kas izriet no *EPIC* statusa, ir valsts atbalsts saskaņā ar LESD 107. panta 1. punktu, kā arī, ciktāl tajā ir noteiktas šīs atzīšanas sekas, un pārējā daļā prasības ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

207 Saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktu lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Saskaņā ar minētā panta 3. punktu, ja lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši. Tomēr Vispārējā tiesa, ja to pamato lietas apstākļi, var nolemt, ka lietas dalībnieks papildus saviem tiesāšanās izdevumiem atlīdzina daļu no pretējās puses tiesāšanās izdevumiem.

208 Šajā gadījumā gan prasītājām, gan Komisijai spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, ciktāl Vispārējā tiesa daļēji atceļ apstrīdēto lēmumu un prasību pārējā daļā noraida. Tādējādi ir jānolemj, ka Komisija sedz divas trešdaļas no saviem tiesāšanās izdevumiem abās lietās, kā arī atlīdzina divas trešdaļas no katras prasītājas tiesāšanās izdevumiem abās saistītajās lietās. Francijas Republika sedz vienu trešdaļu no saviem tiesāšanās izdevumiem, kā arī atlīdzina vienu trešdaļu no Komisijas tiesāšanās izdevumiem lietā T-479/11. Tāpat *IFPEN* sedz vienu trešdaļu no saviem tiesāšanās izdevumiem, kā arī atlīdzina vienu trešdaļu no Komisijas tiesāšanās izdevumiem lietā T-157/12.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

nospriež:

1) atcelt Komisijas 2011. gada 29. jūnija Lēmuma 2012/26/ES par valsts atbalstu C 35/08 (ex NN 11/2008), kuru Francija piešķīrusi publiskajai organizācijai "Institut français du pétrole", 1. panta 3.–5. punktu, kā arī 2.–12. pantu;

2) pārējā daļā prasības noraidīt;

3) Eiropas Komisija sedz divas trešdaļas no saviem tiesāšanās izdevumiem lietās T-479/11 un T-157/12, kā arī divas trešdaļas no Francijas Republikas un *IFP Énergies nouvelles* tiesāšanās izdevumiem;

4) Francijas Republika sedz vienu trešdaļu no saviem tiesāšanās izdevumiem, kā arī vienu trešdaļu no Komisijas tiesāšanās izdevumiem lietā T-479/11;

5) *IFP Énergies nouvelles* sedz vienu trešdaļu no saviem tiesāšanās izdevumiem, kā arī vienu trešdaļu no Komisijas tiesāšanās izdevumiem lietā T-157/12.

Gratsias Kancheva Wetter

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2016. gada 26. maijā.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Tiesvedības priekšvēsture 1

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi 7

Juridiskais pamatojums 8

Par pamatiem, kas ir balstīti uz LESD 107. panta 1. punkta pārkāpumu un attiecas uz IFPEN priekšrocību esību un aprēķināšanu 10

Par priekšrocībām saistībā ar attiecībām starp IFPEN un tās piegādātājiem un klientiem 10

Par priekšrocībām IFPEN attiecībās ar banku un finanšu iestādēm 27

Par atcelšanas apmēru 29

Par tiesāšanās izdevumiem 30